

Studiul epistolei 1 Petru (2)

1 Petru 2

Hendrik Leendert Heijkoop

© Ernst-Paulus-Verlag /SoundWords, Online începând de la: 18.09.2018, Actualizat: 09.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Petru 2

Versetul 1

1 Petru 2.1: Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire.

Apostolul Pavel scrie celor sfinți și credincioși din Efes și din Colose că ei s-au dezbrăcat de omul cel vechi și s-au îmbrăcat cu omul cel nou (Efeseni 4.22-24; Coloseni 3.9-11). Același adevăr ni l-a prezentat Petru în ultimele versete ale capitolului 1, ce-i drept, nu ca principiu, așa cum a făcut Pavel, ci mai mult practic, așa cum o face mereu în această epistolă. Și este adevărat, această chestiune este un punct de cotitură în viața unui credincios. De fapt abia atunci începe viața de creștin. Nu că pocăința și nașterea din nou au loc abia după aceea. Dar sufletul vede abia atunci că a fost răstignit împreună cu Hristos și omul cel vechi a fost înlăturat pentru totdeauna dinaintea ochilor lui Dumnezeu, și că Dumnezeu îl vede acum în natura nouă, pe care a primit-o prin nașterea din nou.

Înainte de a ne întoarce la Dumnezeu eram în carne (în firea pământească – Romani 7.5). După nașterea noastră din nou nu am mai fost în carne, dar am fost carnali (firești – Romani 7.14). Am primit o viață nouă, care poartă caracterul Aceluia care i-a dat naștere, acesta este Duhul Sfânt (Ioan 3.6). Dar gândurile noastre și felul nostru de a gândi nu au fost în totul potrivit cu Duhul. Înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu am făcut totul, ca să satisfacem firea noastră. După întoarcerea noastră la Dumnezeu, natura noastră cea nouă dorea să slujească lui Dumnezeu. Am văzut că am făcut foarte multe păcate. Nu mai doream să păcătuim și am încercat să ne îmbunătățim. Firea noastră nu mai trebuia să păcătuiască.

Domnul nu ne-a sprijinit în această luptă. El Însuși a pus firea (carnea) la încercare în toate privințele și a găsit-o desăvârșit de stricăță și incorigibil de rea. Ne-a comunicat aceasta prin Cuvântul Său, dar noi n-am crezut. Dar Domnul nu ne poate ajuta într-o luptă a necredinței. Dar El a călăuzit această luptă în așa fel, că noi am cunoscut firea așa cum este și ne-a făcut, în ceea ce privește starea noastră, să ne încredem numai în El și în lucrarea Lui.

Dacă privim la noi înșine, așa cum am fost de la natură, nu găsim nici un punct în care ochiul nostru să se poată odihni având cea mai mică satisfacție. Omul vechi s-a stricat după plăcerile înșelătoare (Efeseni 4.22). Cât de îngrozitor este să apari înaintea Dumnezeului sfânt și drept ca unul care te-ai făcut una cu acest om vechi. Aceasta te poate duce în cea mai adâncă deznădejde a sufletului. Vedem aceasta din strigătul: »O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?« (Romani 7.24). În această stare vrea Domnul să aducă sufletul, ca astfel să poată înțelege răspunsul lui Dumnezeu, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos și de aceea Dumnezeu ne vede numai în natura nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou. Atunci vom ști că nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Hristos (Romani 8.1). Și noi ocupăm poziția de a fi morți împreună cu Hristos (Romani 6.2-11). Noi ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și ne-am îmbrăcat cu omul cel nou, creat de Dumnezeu într-o sfințenie și neprihănire adevărată; vedem că acesta este caracterul nostru adevărat și ne vedem puși în felul acesta înaintea feței lui Dumnezeu. Dumnezeu Își pune pecetea pe noi, ca semn al recunoașterii că suntem în totul din El, dându-

ne Duhul Sfânt (2 Corinteni 1.21-22). Atunci noi vom fi duhovnicești și în Duhul, căci gândurile noastre, felul nostru de a gândi și poziția noastră vor fi caracterizate prin Duhul Sfânt.

Aceste lucruri sunt de mare însemnătate pentru viața practică. Da, ele sunt singura temelie pe care se poate baza umblarea creștină. Căci numai din această poziție primim putere să renunțăm la tot ce este legat de omul cel vechi. Această legătură o găsim atât în Epistola către Efeseni, cât și în cea către Coloseni, și aici. Dacă m-am dezbrăcat de omul cel vechi, cum pot să continui să mai fac faptele lui? Atunci trebuie să renunț la obiceiurile lui, la pornirile lui și la îndemnurile lui.

Ca semn caracteristic deosebit al omului nou, Petru a numit dragostea de frați (1 Petru 1.22). Atunci trebuie să renunțăm la tot ce vine de la omul vechi și împiedică exercitarea dragostei de frați. Aici sunt puse la încercare inimile noastre. Suntem noi gata, fiecare personal, să renunțăm la tot ce împiedică acțiunea dragostei lui Dumnezeu de a trezi în noi dragostea de frați? Sunt numite diferite lucruri care sunt în conflict cu dragostea de frați. Suntem noi gata de a aduce o jertfă, ca să transpunem în practică adevărul care ne este prezentat aici, și pe care îl putem admira, și pentru care ar trebui să mulțumim?

Cuvântul »dar« leagă capitolul 2 cu ultimele versete ale capitolului 1. Știm că împărțirea pe capitole și versete nu este inspirată de Duhul Sfânt, ci a fost făcută după o mie de ani după ce Dumnezeu a dat ultima carte a Bibliei. Și împărțirea făcută aici nu este din cele mai fericite. Capitolul 2 ar fi trebuit să înceapă cu capitolul 1, versetul 22.

Cuvântul grecesc »lepădați dar« este un verb la forma aorist. Aceasta înseamnă că nu este o acțiune permanentă, ci una care a avut loc odată pentru totdeauna, dar care are consecințe permanente. Profesorul Greijdanus a scris că această acțiune a avut loc în trecut. Dar în contextul formei de poruncă din versetul 2 vedem că este și un îndemn. De aceea mulți traduc: »lepădați dar«. După părerea mea, nici una din traduceri nu redă exact despre ce este vorba aici.

Înțelesul nu este, că dacă în viața noastră este răutate, înșelăciune, prefăcătorie etc., să le lepădăm pe acestea, adică, că trebuie să le îndepărtăm din inima noastră. Suntem atenționați să fim într-o astfel de stare, în care nu permitem unor astfel de lucruri să intre în viața noastră. Cândva ne-am dezbrăcat de omul vechi, dar trebuie să-l ținem dezbrăcat *cu faptele lui* (Efeseni 4.22; Coloseni 3.9)! Cum pot să realizez prin credință că omul vechi a fost răstignit împreună cu Hristos – deci îndepărtat de Dumnezeu prin judecată, căci nimic bun nu era în el – și apoi să ofer principiilor lui, faptelor și felului lui de a gândi un loc în viața mea? Deci eu trebuie să fiu într-o stare în care am îndepărtat odată pentru totdeauna lucrurile numite în versetul 1. Când un lepros era vindecat și trebuia să fie curățit (Leviticul 14.1-9), găsim mai întâi curățirea de bază în legătură cu sângele și cu apa vie. Această curățire era făcută de preot, și acesta îl declara după aceea curat (Leviticul 14.7). Dar după aceea această persoană trebuia să se spele pe sine și hainele ei și să taie tot părul corpului. După aceea era curat. Hainele sunt un simbol al obiceiurilor și al stilului de viață al omului. Părul vorbește despre ceea ce iese în afară din carne. El trebuia deci, nu numai să se spele (să aplice Cuvântul lui Dumnezeu asupra lui prin judecare de sine), ci să curețe și obiceiurile și felul lui de viață, verificându-le în baza Cuvântului lui Dumnezeu. Și în afară de aceasta, tot ce venea

din carne, chiar dacă omul firesc le considera ca o podoabă (părul capului, barba și pleoapele), trebuia complet tuns. Aceasta trebuia s-o facă în prima și în a șaptea zi; un simbol al unei stări permanente. După aceea era curat și putea să-și ocupe nederanjat locul în mijlocul poporului lui Dumnezeu și să aibă parte de privilegiile lui.

Cuvântul grecesc pentru „răutate” este folosit și pentru a arăta în general toată răutatea și stricăciunea (1 Corinteni 14.20; Iacov 1.21; versetul 16). Dar în contextul în care stă aici, arată starea rea a inimii în opoziție cu dragostea aprinsă din capitolul 1, 22. Cât de nedemnă este starea aceasta pentru un copil al lui Dumnezeu, care este Dragoste, a cărui dragoste față de frați este dovada că a trecut din moarte la viață (1 Ioan 3.10-18). Cât de aproape este acesta de ceea ce Scriptura numește un ucigaș.

Din cele de mai sus rezultă înșelăciunea în diversele ei forme. Și în Romani 1.29 găsim cele două lucruri împreună. Același lucru îl mai găsim, între altele, în Matei 26.4; 1 Tesaloniceni 2.3 și 2 Corinteni 12.16. Aici este vorba de un sentiment fals, în care nu poți avea încredere, viclean și de o purtare care este în opoziție cu adevărul și sinceritatea, așa cum Domnul le-a văzut la Natanael (Ioan 1.48). Înșelăciunea este contrariul unei ființe transparente, la care suntem chemați să fim, în urmarea și facerea cunoscut a Aceluia în a cărui gură nu s-a găsit vicleșug (1 Petru 2.22). Fiecare cuvânt al Domnului și fiecare faptă a Lui a arătat cine era El și cum era El (Ioan 8.25). Răutatea și înșelăciunea sunt la singular, deoarece el redau mai mult starea lăuntrică a inimii. Următoarele trei cuvinte sunt la plural, deoarece ele redau fapte și acțiuni în care se descopere starea inimii noastre.

Prefăcătoră înseamnă: vrem să arătăm că suntem ce nu suntem și nu vrem să fim ceea ce suntem de fapt (Galateni 2.13; Marcu 12.15). Este contrariul simplității și al sincerității. Lipsește sinceritatea lăuntrică (vezi 1 Petru 1.22). Pizma invidiază pe alți oameni de lucrurile pe care nu le ai (Galateni 5.26) și ești ispitit să minimalizezi sau să disprețuiești lucrurile care sunt cu adevărat bune. Ce îngrozitor, când un credincios invidiază pe un frate sau pe o soră din cauza lucrurilor spirituale bune și de aceea le minimalizează sau le desconsideră. Din păcate se întâlnesc și între slujitorii Domnului din aceia care au primit un dar din partea Lui, dar care invidiază pe alții pentru darurile lor, și nu le oferă locul dat lor de către Domnul.

În încheiere vine atenționarea de a lepăda »orice fel de clevetire«. Cât de diversificat este acest rău. Cât de mult rău se face, deseori sub pretextul de a fi plin de râvnă pentru slava Domnului și de a condamna răul așa cum se cuvine. Cât de des nu facem noi lucrarea lui Satana, care este acuzatorul fraților și un mincinos de la început (Apocalipsa 12.10). Nu este greu să găsești greșeli și slăbiciuni la frați și la surori. Pentru aceasta nu ai nevoie de microscop. Dar le venim în ajutor, vorbind cu ei despre aceste lucruri? Dacă vom încerca să scoatem mai întâi bârna din ochiul nostru, mult timp nu vom simți nevoia să vorbim despre așchia din ochii celorlalți (Matei 7.1-5). Și pe lângă aceasta vom face experiența de felul în care putem să fim de ajutor fraților noștri, ca să scoatem așchia din ochii lor. Experiența noastră câștigată prin scoaterea bârnei din ochiul nostru, ne va arăta cât de dureroasă este operația și cu câtă precauție și gingășie trebuie să se facă, pentru a nu da naștere la pagube care rămân. Așa cum am spus, cele cinci păcate prezentate în acest verset sunt strâns legate unul de altul. Răutatea este începutul, care duce la vicleșug și la înșelăciune. Din ele se nasc prefăcătoră și falsitatea; vrei să te arăți așa cum nu ești. Aceasta conduce la pizmă, căci

vedem la alții lucrurile pe care le simulăm că le avem, cu toate că nu le avem. Iar aceasta duce la clevetire, ca să coborâm pe alții de pe locul pe care se află. Atenția este îndreptată asupra fiecărui păcat prin înșiruirea lor. Căci fiecare în parte este un păcat mare și deosebit.

Versetul 2

1 Petru 2.2: și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire,

Cuvântul scurt »ca« nu înseamnă aici o comparație, ci redă realitatea. Destinatarii scrisorii (și noi totodată) sunt adresați ca prunci născuți de curând. Pe acest mod de exprimare se pune un deosebit accent. Cuvântul grecesc pentru „prunc” înseamnă un copil născut de curând (Faptele apostolilor 7.19; Luca 2.12; Luca 18.15), se folosește chiar și pentru un copil care încă nu a fost născut (Luca 1.41,44), spre deosebire de copiii mici, care nu pot vorbi sau abia vorbesc (1 Corinteni 13.11; Galateni 4.1). Accentul este intensificat prin adăugarea „născuți de curând”.

Petru folosește această expresie nu în felul în care o folosește apostolul Pavel și apostolul Ioan, pentru a prezenta o anumită măsură de maturitate spirituală (1 Corinteni 3.1-2; Evrei 5.12,14; Ioan 2.13,18). El revine aici la nașterea din nou din capitolul 1 versetul 23. În acest sens noi toți suntem copii născuți din nou. Se face aluzie la viața nouă în puritatea ei, așa cum am primit-o la nașterea din nou. Copilul născut de curând dorește după o hrană care vine din același izvor din care el însuși a venit, după laptele mamei lui. Tot așa viața nouă, care a luat naștere prin Cuvânt (1 Petru 1.23), dorește ca hrană acest Cuvânt. Această dorință normală poate fi slăbită prin devieri, sau poate chiar să dispară complet. De aceea trebuie să fie precedată de lepădarea despre care vorbește versetul 1. Dar aici noi suntem îndemnați să fim foarte doritori după această hrană. Numai prin ea vom crește. În acest sens vom rămâne prunci născuți de curând până când vom ajunge în slavă. Adjectivul care însoțește cuvântul lapte arată că există numai o hrană, laptele. Este o hrană nefalsificată, este o hrană curată.

Cuvântul grecesc (logicos) folosit aici, care se traduce prin înțelept, se întâlnește numai aici și în Romani 12.1. S-ar putea traduce și prin inteligent. Mulți cred că stă în legătură cu cuvântul logos (1 Petru 1.23). Este deci clar, că laptele reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, și el este hrana care te face înțelept și inteligent. Cu cât mâncăm mai mult din el, cu atât vom primi mai multă înțelepciune în ce privește lucrurile spirituale.

Prin Cuvânt creștem spre mântuire. Pentru mulți aceasta este o expresie ciudată. Dar noi am văzut deja că Petru, cu toate că vorbește despre posesia actuală a mântuirii sufletului, se referă la mântuirea obișnuită din viitor (1 Petru 1.5), când sufletul și trupul vor avea împreună parte de ea.

Așadar, prin Cuvânt suntem hrăniți cu lucruri din lumea de înviere a lui Dumnezeu, al cărei punct central este Domnul glorificat în cer. Și acesta este laptele curat; el ne dă înțelepciune. Cu cât cunoaștem mai mult aceste lucruri minunate și le înțelegem, cu atât mai mult vom deveni mai liberi și despărțiți de tot ce nu este în concordanță cu ele. Și în felul acesta ne despărțim deja acum din punct de vedere moral de toate lucrurile de care ne vom despărți

cândva definitiv, atunci când va veni Domnul și când vom primi deplina mântuire a trupului și sufletului. Noi creștem spre mântuire.

Cum se face că mulți copii ai lui Dumnezeu nu „doresc cu ardoare” laptele duhovnicesc și curat al Cuvântului lui Dumnezeu? Este din cauză că nu s-au »dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui« (Coloseni 3.9) și nu s-au despărțit de lume. Cum poate un credincios călăuzit de duhul lumii să acorde valoare acestor lucruri, care sunt în totală opoziție cu lucrurile lumii acesteia, da, îi vestesc judecata asupra lucrurilor lumești? Este un lucru foarte serios, dacă ești lumesc. Este împiedecată creșterea și conduce la moartea sufletului.

Versetul 3

1 Petru 2.3: dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul.

Aceste cuvinte sunt o redare a Psalmului 34 (puțin schimbată). Acolo stă textual Iehova. Apostolul se îndreaptă aici spre Domnul Isus, așa cum recunoaștem din versetul 4. Ce gând minunat a fost pentru credincioșii dintre iudei, că Cel crucificat, în care ei au crezut, și din cauza căruia ei erau repudiați de concetățenii lor și erau alungați din mijlocul lor, puteau să-și revendice privilegiul de a fi poporul lui Iehova, că *EL* era Iehova. Da, El este Dumnezeu veșnic.

Și dacă Israel a gustat că Iehova este bun, și dacă rămășița credincioasă va fi în curând chemată să se încreadă în El, deoarece au experimentat că El este bun, cu cât mai mult am gustat noi. Ca să ne salveze de pierzarea veșnică, a venit aici pe pământ, ca să poarte în locul nostru judecata Dumnezeului sfânt și drept. »El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn«, vom citi în curând în versetul 24. Prin tot ce au citit în capitolul 1 li s-a adus aminte de bunătatea Lui. Ei au gustat-o realmente, așa cum a gustat fiecare creștin.

Și aceasta este premiza oricărei creșteri. Atâta timp cât un nou născut nu a gustat în sufletul lui cine este Tatăl și cine este Fiul pentru el, nu va exista nici o »creștere spre mântuire«. Dar cât de binecuvântat este pentru inimă să-L cunoști în bunătatea Lui nespus de mare. Aceasta dă o încredere desăvârșită în El și ne face independenți de tot ce este aici în lume. Vom ști atunci că ne putem încrede în El în orice împrejurare și în toate lucrurile. Nu va trezi aceasta dorința în inima noastră de a ne muta în lumea lui Dumnezeu, în lumea lucrurilor spirituale, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi și unde Domnul Isus este punctul central? Atunci vom ști cu adevărat ce înseamnă să fi venit la Hristos, piatra vie.

Versetul 4

1 Petru 2.4: Apropiati-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu.

Apropierea ne este prezentată aici nu ca ceva care are loc o singură dată, care a avut loc în trecut, ci ca ceva permanent. Noi suntem permanent dependenți de Domnul. Am văzut ceva atrăgător în El – că El este bun (versetul 3) – și am venit la El. Dar noi trebuie să rămânem la El, așa cum au făcut odinioară cei doi ucenici (Ioan 1.40). Noi nu trebuie numai să mâncăm

din carnea Fiului Omului și să bem sângele Lui, ca să primim viața veșnică. Dacă cu scopul acesta am venit la El, atunci vom mânca și vom bea permanent, și în felul acesta vom rămânea în El și El în noi (Ioan 6.53-57). Noi știm cât de ușor sunt inimile noastre înclinate să se rătăcească, să ne îndepărtăm permanent de El. Dar fără El nu putem face nimic. Și în felul acesta este o permanentă „venire”. Aceia care nu au mâncat cu adevărat din carnea Lui și nu au băut din sângele Lui, vor pleca și nu se vor mai întoarce niciodată (Ioan 6.66). Nu au primit nicio parte în Mântuitorul care a murit și de aceea nu vor fi legați permanent cu Domnul înviat. Ei nu aduc nicio roadă (Ioan 15.1-6). La urmă va fi: »Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri« (1 Ioan 2.19).

Să observăm că aici scrie »apropiați-vă de El«. Hristos nu este o învățătură, nu este o colecție de prescripții, după care să ne orientăm, nu este o concepție despre lume; este o persoană: Fiul Dumnezeului cel viu. Și această Persoană a fost revelată pe deplin prin Sine Însuși, dar și în aceia care sunt într-o strânsă legătură cu El. Ei au primit viața Lui, care locuiește în ei, și care se revarsă din ei în multe detalii, care împreună constituie viața zilnică, practică. În aceasta se descopere Hristos prin puterea Duhului Sfânt.

Și El, la care am venit, nu este numai bun (versetul 3), ci El este și o piatră, o stâncă. Cine se încrede în El și se odihnește în El, nu va fi dat de rușine. Porțile Hadesului (locuinței morților) nu vor birui pe cei zidiți pe această Stâncă (Matei 16.16).

Gândul zidirii pe stâncă, în mod deosebit în ceea ce privește Casa lui Dumnezeu, nu era ceva nou pentru credincioșii dintre iudei. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește pentru prima dată despre o Casă a lui Dumnezeu pe pământ după ce Iacov s-a odihnit pe o stâncă, pe care el a luat-o după aceea și a făcut-o un semn de aducere aminte (Geneza 28.11-18). La sfârșitul vieții sale, Iacov numește profetic pe Iosif ca fiind Mântuitorul lumii (Țafnat-Paeneah) (Geneza 41.25), stâncă lui Israel (Geneza 49.24). Când el privește la suferințele lui Iosif și la slava care urma după aceea, Duhul Sfânt îl conduce spre un tablou profetic, la Hristos, așa cum este El reflectat în Iosif. Vedem aici și cum a luat naștere stâncă: prin suferința și slava lui Iosif. Stâncă puternică din Matei 16 și 1 Petru 2 s-a format în moartea și învierea lui Hristos. Și Moise a trebuit să stea pe stâncă, ca să poată vedea slava Domnului (Exodul 33.21). Când el a binecuvântat poporul, a zis că Dumnezeu este stâncă: Iehova, Dumnezeul lui Israel (Deuteronomul 32.3-4). În felul acesta aș putea să continui cu Psalmii și cu celelalte cărți.

Apostolul Pavel nu este primul care ne spune că Stâncă este Hristos (1 Corinteni 10.4). Domnul Însuși a explicat aceasta (Matei 16.18). Și El a făcut-o cu autoritatea care caracterizează toate cuvintele Lui. Au fost tot felul de păreri cu privire la cine era Domnul, deoarece în realitate nu era nicio lucrare în inimi, care să-L prețuiască. Și atunci a întrebat pe ucenicii Lui: »Ce ziceți voi, cine sunt Eu?«. Voia să știe ce gândesc ei despre El, ce valoare avea El pentru ei. Simon Petru a răspuns: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu«. Aceasta era adevărata mărturisire, fundamentul Adunării și al oricărei practici creștine.

În cele zise nu mă refer la prima parte a mărturisirii. Că Domnul era Hristosul, Unul lui Dumnezeu pentru Israel, nu era o descoperire nouă. Nu găsim noi această mărturisire și la femeia canaaneancă, atunci când I s-a adresat ca Fiul al lui David? (Matei 15.22). Acest adevăr nu spune mai mult decât că El, din mijlocul poporului Israel, va domni peste tot

pământul.

Dar Tatăl a descoperit lui Petru, că Domnul era Fiul Dumnezeului cel viu. Nimeni mai înainte nu a mărturisit aceasta, și este clar, că aceasta înseamnă mult mai mult decât mărturisirea, că El este Mesia al lui Israel. Fiul lui Dumnezeu, așa cum noi Îl găsim prezentat în mod deosebit în evanghelia după Ioan, este Creatorul, Dumnezeul veșnic Însuși. Petru Îl mărturisește ca Fiul al Dumnezeului cel viu, deci izvorul oricărei vieți. Deci prin învierea Lui dintre cei morți a fost arătat că El avea puterea vieții (Romani 1.4). Mărturisirea lui Petru accentuează foarte mult că Domnul este biruitor asupra aceluia care avea puterea morții (Evrei 2.14). El a murit, a intrat în împărăția morții, dar puterea morții nu a putut să-L țină acolo. »S-a suit sus, a luat robia roabă« (Efeseni 4.8-10). De aceea și Adunarea, pe care El o va clădi pe această stâncă (Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu), nu va fi biruită de porțile Hadesului (ale împărăției morții). Toți cei care vor aparține Adunării vor primi viața Sa (Ioan 5.25), viața Lui de înviere (Ioan 20.22), căci El, capul Adunării, a fost întâiul înviat dintre cei morți (Coloseni 1.18). Deoarece Israel nu L-a primit ca Mesia al lui, vechea clădire trebuia înlăturată, și El a vrut să clădească una nouă.

Căci realmente, constructorii din Israel L-au considerat inutilizabil pentru construcție. Cuvântul grecesc pentru »a lepăda« se referă la o cercetare premergătoare, la care se constată că obiectul este inutilizabil și de aceea va fi lepădat. De aceea vreau să traduc acest cuvânt, așa cum l-a tradus Darbi, cu »lepădat ca inutilizabil«. Aici nu se spune că au fost conducătorii iudei; aceasta o găsim mai mult în versetul 7. Aici se pune accentul pe faptul că au fost *oameni*, creaturi ale lui Dumnezeu, care au lepădat ca inutilizabil pe Fiul Dumnezeului cel viu, ales de Dumnezeu și scump pentru El. Substantivul oameni nu este însoțit de articol. Deci aici nu este vorba de a arăta anumiți oameni, ci accentul se pune pe faptul că cei care au lepădat au fost oameni, creaturi neînsemnate. Cuvântul oameni trebuie citit aici în comparație cu Dumnezeu. Nu este apogeul cutezanței răutăcioase, că omul leapădă ca inutilizabil pe *Acela* pe care Dumnezeu L-a pus Fiul peste casa Lui (Evrei 3.6)? Dumnezeu L-a ales pe El, ca să facă lucrarea Lui. »Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine« (Coloseni 1.19-20). Dumnezeu a spus despre El: »Acesta este Fiul Meu prea iubit, de El să ascultați« (Luca 9.35).

Versetul 5

1 Petru 2.5: Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Aici cuvintele »pietre vii« sunt însoțite de »ca niște«, ceea ce în versetul 4 nu stă cu privire la Domnul, »piatra vie«. Domnul este în ființa Lui, în Sine Însuși, o piatră vie. Noi nu suntem așa. Cuvintele »ca niște« arată o comparație. Deci noi venim la El așa cum ar trebui s-o facă pietrele vii. Dar eu cred că însemnătatea este mult mai mare și ea are mai mult sensul: ca niște – așa cum de fapt sunteți – pietre vii. Și cu toate acestea exprimarea nu este așa de accentuată, ca în cazul Domnului în versetul 4.

Este caracteristic pentru scrisoare, că Duhul Sfânt îl face pe Petru să folosească des cuvântul »viu« (1 Petru 1.3,23; 1 Petru 3.10,18; 1 Petru 4.2,5,6). Atunci când noi ne privim pe noi înșine

ca niște pietre vii (1 Petru 4; 5), trebuie să verificăm cum am devenit noi așa. Ajungem atunci la un izvor divin, la ceea ce Tatăl Și-a propus. Noi nu eram pietre. »Țărână ești și în țărână te vei întoarce« (Geneza 3.19). În noi nu era nimic pe care să te poți încrede, căci se spune: »Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși« (Romani 3.4). Domnul nu S-a încrezut în aceia care au crezut în Numele Lui, »pentru că îi cunoștea pe toți« (Ioan 2.24).

Petru știa cum a devenit el o piatră. A fost atunci când a crezut mărturia despre Domnul și s-a dus la El. Domnul i-a zis atunci: »Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa (care în traducere înseamnă piatră)« (Ioan 2.42). Fiul lui Dumnezeu l-a luat pe Simon în posesiune și i-a dat un alt nume; numai stăpânul unui sclav poate să dea acestuia un alt nume. Prin credința sa în Domnul, Petru a avut parte de natura Stâncii vii, a Pietrei vii. Și această Piatră a dat natura Sa aceleia care a venit la ea. Și aici Petru, inspirat de Duhul Sfânt, extinde aceasta la toți credincioșii. Noi suntem pietre vii, cei care avem launtric aceeași natură și aceeași viață ca și *Piatra vie*. El ne-a făcut asemenea Lui în toate privințele, desigur cu excepția divinității Sale. El este Piatra vie – noi suntem pietre vii. El este scump pentru Dumnezeu – noi am fost acceptați în Cel Preaiubit (Efeseni 1.6). El este Piatra lepădată de oameni – și noi vom fi de asemenea lepădați. Noi am fost făcuți una cu El în toate privințele. Aceasta este un privilegiu prețios. Totul în Hristos era strălucirea desăvârșită a lui Dumnezeu. Și noi, cei care suntem în Hristos, avem prin El în ochii lui Dumnezeu toată desăvârșirea lui Hristos.

Această viață, pe care am primit-o, a fost verificată și încercată în tot chipul posibil în Izvorul ei. Ea a trecut prin moarte și judecată. A trecut prin toate valurile și toate talazurile mâniei lui Dumnezeu, și, pe de altă parte, în înviere a fost arătată iarăși în puterea și slava divină. Ea este o viață de biruință în afara domeniului puterii întunericului. Nu există nici o putere pământescă sau infernală, nici om, nici diavol, care să poată leza această viață, pe care a primit-o cel mai slab și neînsemnat credincios.

În Deuteronomul 10 găsim un tablou al celor spuse mai înainte, cu toate că acolo este privit mai mult din punct de vedere practic. Moise, ca tablou al Domnului Isus, cioplește tablele de piatră din stâncă și le aduce la Dumnezeu, care a scris (2 Corinteni 3.3) pe ele cuvintele care au fost pe primele table (Hristos) și apoi le pune în lada de lemn (un tablou al Domnului).

Noi am fost zidiți ca pietre vii. Hristos, Stânca, este fundamentul, și noi am fost zidiți deasupra. Este lucrarea lui Hristos – El clădește Adunarea Sa (Matei 16.18). Când prin credința în El am devenit pietre vii, El ne-a folosit, ca să construiască clădirea mai departe. Deci aceasta nu este o activitate continuă, ci a avut loc odată pentru totdeauna.

Aici, și numai aici, Petru se apropie de învățătura apostolului Pavel cu privire la Adunare (Biserică). Dar cu toate că el vede legătura credincioșilor între ei, el nu vorbește despre unitatea Duhului și a Trupului lui Hristos. Numai în scrisorile apostolului Pavel găsim descoperit adevărul despre Adunare în toată profunzimea și desăvârșirea lui. Petru vorbește despre ceea ce clădește Hristos, și nu despre ceea ce unește cu El.

Cortul, Locuința lui Dumnezeu în mijlocul lor, deosebea pe Israel de toate popoarele. Acest cort arăta dorința lui Dumnezeu de a locui în mijlocul oamenilor. Dar chiar în acest tablou

vedem că aceasta era posibil numai pe baza salvării. Abia după ieșirea din Egipt se vorbește despre locuința lui Dumnezeu (Exodul 15.13,17). Nu era o casă »duhovnicească«, ci era o casă »făcută de mână omenească« (2 Cronici 6.18; Evrei 9.24). Când apoi Dumnezeu a trebuit să părăsească casa, din cauza decăderii poporului, a rămas o clădire moartă; era numai o mărturie a faptului că viața a plecat de acolo. Domnul spune Ierusalimului: »Iată că vi se lasă casa pustie« (Matei 23.38), și El a plecat din Templu și a vestit nimicirea lui.

Dar Dumnezeu nu a renunțat la planul Lui. El a locuit în Domnul Isus pe pământ (Ioan 1.14; Coloseni 1.19). Când Domnul Isus a părăsit pământul, după ce a înfăptuit lucrarea, și S-a înălțat la cer, Duhul Sfânt a coborât pe pământ, ca să alcătuiască locuința lui Dumnezeu în Duhul. Și Hristos a construit Casa, Templul lui Dumnezeu, care va fi Locuința lui Dumnezeu în veșnicie (Efeseni 2.22,21).

Deci, Petru vorbește despre Casa lui Dumnezeu ca fiind construită de Hristos, dar care nu era încă gata. Este exact același lucru, cu ceea ce găsim în Efeseni 2.21. Ea este Adunarea, corespunzător hotărârii lui Dumnezeu. Acest Templu, sau locuință, va fi terminat abia atunci când va veni Domnul Isus. Atunci vor învia credincioșii adormiți, iar credincioșii care vor fi în viață vor fi transformați. În acel moment Adunarea va fi pe pământ cu numărul complet, potrivit hotărârii lui Dumnezeu. Casa va fi atunci completă și va fi luată în slavă. Acolo va fi Locuința lui Dumnezeu pentru veșnicie (Apocalipsa 21.2; Ioan 14.16,17).

Apostolul Pavel vorbește de asemenea despre Templu sau despre Casa lui Dumnezeu, dar într-un alt sens, și anume ca o casă construită de oameni, de aceia care ocupă în creștinătate locul de meșter-zidar (1 Corinteni 3.9-17; 1 Timotei 3.15). În acest caz se poate clădi cu lemn, fân, trestie, cu principii care nu rezistă la încercarea prin foc (sfințenia lui Dumnezeu care pătrunde și cercetează totul), de către oameni care nu sunt caracterizați de aur (neprihănirea și slava divină), argint (prețul care a fost plătit pentru mântuire) și pietre scumpe (reflectarea slavei divine). Credincioșii și necredincioșii alcătuiesc împreună Casa, așa că în timpul de decădere ea trebuie comparată cu o Casă mare, în care se găsesc vase de cinste și vase de necinste (2 Timotei 2.20). Acesta este și caracterul »locuinței lui Dumnezeu, în Duhul« (Efeseni 2.22), cu toate că acest nume nu se referă la decădere, ci la faptul că Duhul Sfânt locuiește acum pe pământ în Adunare.

Este remarcabil că adevărul despre Casa lui Dumnezeu nu a fost arătat în Ierusalim, unde acest oraș era în Vechiul Testament strâns legat de această Casă, așa cum va fi și în viitor (Psalmul 132.13-14). Dumnezeu l-a folosit pe apostolul Pavel ca să scrie credincioșilor din Efes, și mai târziu lui Timotei, când acesta a fost în Efes (1 Timotei 3.15). Și apostolul Petru scrie credincioșilor iudei, care locuiau în împrejurimile Efesului. Nu Ierusalimul, și cu atât mai puțin Roma, este numele pe care Dumnezeu l-a legat cu Adunarea. Adunarea din Efes ne este prezentată prin Duhul Sfânt, ca prin aceasta noi să putem învăța ce este Adunarea potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, și din păcate totodată ce a făcut omul cu acest bun minunat încredințat lui (Efeseni 1-4; Faptele apostolilor 19.9; 20.17-37; Apocalipsa 2.1-7).

Domnul a părăsit Templul și l-a declarat ca fiind casa „lor” (Matei 24.1). Templul nu mai este Casa Tatălui, din momentul când Ierusalimul a lepădat definitiv pe Domnul. Dar cât de greu a fost pentru ucenici să înțeleagă aceasta în inima lor. Vedem în Faptele apostolilor ce loc a

ocupat Templul din Ierusalim pentru ei, și cum nu au rupt realmente legăturile cu el. În cele din urmă Domnul a intervenit, lăsând ca Ierusalimul și Templul să fie pustiit de romani.

În scrisoarea adresată evreilor, apostolul a încercat să desprindă pe credincioșii dintre iudei de lucrurile vechi, prezentând ochilor lor slava nespus de mare a Domnului și a lucrării Sale. Aici Petru le prezintă casa „duhovnicească”, ca să-i facă independenți din punct de vedere spiritual de Ierusalim și să-i lege lăuntric cu Adunările întemeiate de apostolul Pavel în localitățile lor. Ce gând prețios a fost pentru credincioși, să fie o parte a acestei Case minunate, în care Dumnezeu va locui în veșnicie. Chiar dacă vechea casă din Ierusalim era construită din pietre cioplite, mari și prețioase (1 Împărați 5.17), ele erau pietre moarte. Casa cea nouă era construită din pietre vii, și ei înșiși erau aceste pietre vii. Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu, este fundamentul. Ei, cei care aveau viața lui Hristos, constituie clădirea. Domnul Însuși este iarăși »Capul unghiului« (versetul 7), Piatra de încheiere, prin care Casa se termină. Întreaga clădire trebuie să fie în mod necesar Hristos, dacă se vrea să fie Locuința lui Dumnezeu; Hristos personal, și după aceea cei în care El ia chip.

De fapt noi, viața noastră, ar trebui să fie expresia a ceea ce este Hristos (2 Corinteni 3.3). Noi suntem răspunzători, ca să fie așa. Cât de minunat ar fi, dacă lumea ar putea recunoaște pe Hristos în mine și în tine! Dacă noi am fi reflectarea harului Său, a dragostei și Adevărului Său, da, a tot ce este El! Cândva va fi așa. În orașul sfânt Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeu, toate pietrele strălucesc în toată slava lor (Apocalipsa 21.19). Comparat cu Apocalipsa 4.3, vedem că această slavă este slava lui Dumnezeu. Ele descoperă această slavă prin ceea ce sunt în ele însele, și nu mai există nimic care să împiedice aceasta. Sunt aceleași pietre vii, cu care Domnul construiește acum; noi ne putem vedea pe noi înșine în acestea. Dar Moise al nostru ne-a cioplit și ne-a șlefuit până a dispărut toată murdăria, toate rugozitățile și denivelările și degetul lui Dumnezeu a putut să scrie pe noi în chip desăvârșit toate gândurile Sale (Deuteronomul 10.1-5). Atunci noi vom fi expresia gândurilor lui Dumnezeu (logos), tot așa cum au fost primele table de piatră (Hristos).

... o preoție sfântă, ...

Așa cum toți credincioșii sunt pietre vii, tot așa ei sunt și preoți. Legătura lor cu Domnul proslăvit în cer, Marele Preot peste Casa lui Dumnezeu (Evrei 10.21), le dă această poziție. Așa cum fiii lui Aaron erau preoți pe baza nașterii lor naturale, tot așa sunt ei preoți prin nașterea spirituală. Apostolul nu spune că ei trebuie să fie pietre vii și preoți sfinți, ci că ei sunt. Desigur, noi trebuie să ne comportăm practic ca preoți și să exercităm slujba preoțească. Dar pentru a putea face aceasta, trebuie să fim mai întâi preoți. Trebuie să fim mai întâi în această poziție, pentru a putea avea parte de privilegiile legate de această poziție. Noi nu devenim preoți prin faptul că aducem jertfe spirituale, ci noi putem să aducem aceste jertfe, pentru că suntem preoți.

Noi suntem o preoție, un neam de preoți. În Israel preoția era alcătuită numai din neamul lui Aaron. Noi toți aparținem casei Marelui nostru Preot. Și de aceea preoția noastră corespunde poziției actuale a lui Hristos în cer.

Ar trebui să vedem, că Hristos este Preot după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 5.6), dar El

exercită preoția lui Aaron. Melhisedec a fost împărat-preot, care binecuvânta (Geneza 14.15-20; Evrei 7.1). Aceasta este poziția lui Hristos în timpul Împărăției de o mie de ani. El va ieși atunci din Locul Preasfânt pe pământ, ca să binecuvânteze (Levitic 9.23). Dar acum este înapoia perdelei, că să exercite acolo lucrarea pentru poporul aflat în pustie. Poporul nu Îl vede. În felul acesta preoția noastră poartă caracterul preoției lui Aaron, în timp ce preoția împăratească din versetul 9 poartă mai mult caracterul lui Melhisedec.

A fi în apropierea lui Dumnezeu este caracterul cel mai prețios și cel mai remarcabil al unui preot. În cazul poporului Israel numai preoții aveau voie să se apropie de Dumnezeu în Locul Preasfânt; și tot așa este și acum. Noi suntem mai aproape de Dumnezeu decât a fost oricare din fiii lui Aaron, da, mai mult chiar decât a fost Aaron însuși. Niciunul din fiii lui Aaron nu avea voie să intre în Locul Preasfânt, iar el însuși avea voie să intre numai o dată în an, și atunci nu fără a aduce sânge. Noi însă avem intrare liberă prin perdeaua sfâșiată (Evrei 10.19-22). Aceasta o poate face orice copil al lui Dumnezeu, chiar și cel mai tânăr și cel mai slab. Existența unei clase preoțești deosebite este în contradicție cu creștinismul. Ea neagă desăvârșirea lucrării lui Hristos și poziția principială a creștinului. La moartea lui Hristos s-a terminat cu sistemul religios iudaic. Ce privilegiu deosebit avem noi ca creștini!

și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Aceasta este lucrarea noastră ca preoți: să adorăm permanent pe Dumnezeu. Noi suntem preoți duhovnicești și nu firești (carnali), și avem de adus lucruri duhovnicești. Preoții Vechiului Testament aduceau animale ca jertfă de ardere și de mulțumire, și aduceau făină și ulei ca jertfă de mâncare. Din ce constau jertfele noastre? »Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui« (Evrei 13.15).

Jertfele noastre spirituale constau din ceea ce Duhul Sfânt va lucra în inimile noastre, atunci când ne bucurăm în har. Jertfele noastre sunt ceea ce se ridică din inimile noastre spre Dumnezeu, atunci când devenim mișcați de măreția lucrurilor care ne-au fost date și de dragostea care ni le-a dat. Vedem mântuirea noastră și admirăm măreția ei. Vedem prețul, pe care Dumnezeu l-a plătit pentru ea, prin aceea că a dat pe Fiul Său întâi născut. Vedem poziția în care am fost aduși. Vedem slava Persoanei Fiului lui Dumnezeu și lucrarea Sa. Inimile noastre devin mișcate prin aceasta, și prin puterea Duhului Sfânt exprimăm aceasta, prin aceea că vorbim înaintea lui Dumnezeu despre ce am înțeles din toate aceste lucruri. Și Dumnezeu voiește ca inimile noastre să înțeleagă plăcerea Lui în Hristos, așa că tot ce este Hristos, și tot ce El ne-a făcut cunoscut despre Dumnezeu, este tema mulțumirii, laudei și adorării din Casa Sa.

Aceasta ne este prezentat clar în tablourile Vechiului Testament. Preoții aduceau tot timpul jertfe, care vorbesc despre viața Domnului pe pământ (jertfele de mâncare), sau jertfe care Îl prezintă sub diferite aspecte în lucrarea Sa de pe cruce (jertfa arderii de tot și jertfa de mulțumire), sau care arată slăvile Lui personale (lucrarea de tămâiere). În felul acesta Tatăl ne prezintă toate slăvile Fiului Său și a lucrării Lui, ca noi să le admirăm, așa cum El Își găsește plăcerea în El, și ca să rostim înaintea Lui ceea ce vedem cu inimile noastre. Aceste jertfe sunt totdeauna plăcute lui Dumnezeu. Tot ce vorbește despre Domnul Isus, este plăcut înaintea Lui. Și prin acestea ne apropiem de Dumnezeu, îmbrăcați în valoarea lucrării

Domnului.

Aceasta este acum slujba preotului; slujba la care Dumnezeu cheamă pe fiecare credincios, bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân. Practicăm noi toți această slujbă?

Pot exista obstacole. Dacă ne-am murdărit, atunci trebuie mai întâi ca picioarele să fie spălate (Ioan 13). Nu pot să fiu în Locul Preasfânt și să mă plâng de părtășia întreruptă prin ceea ce am făcut. Mai întâi trebuie ca Duhul Sfânt să refacă părtășia. Înainte să aibă loc această refacere, nu poate avea loc nici o adorare în Duhul Sfânt. Eu nu am încetat să fiu un preot, dar nu sunt apt să exercit slujba de preot. Mai întâi trebuie să fiu curățit corespunzător curăției locului pe care am fost adus.

Pot să fie și alte obstacole. În tablourile cărții Leviticul găsim că un orb, un șchiop, un cocoșat, un pitic, unul care și-a pierdut puterea de reproducere, și alte lucruri, fac pe om inapt pentru slujba de preot (Leviticul 21). O astfel de persoană avea voie să mănânce mâncarea preoțească, dar nu avea voie să se apropie să aducă pâinea lui Dumnezeu. Fiicele lui Aaron aveau voie să mănânce hrana preoțească, căci ele aparțineau familiei preoțești, dar nu aveau voie să slujească în Locul Sfânt. O stare spirituală slabă, sau lipsa de putere spirituală, așa cum este prezentată ea în fiicele lui Aaron, ne poate face inapți să exercităm practic slujba de preot. Dar, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, aceasta nu este o stare normală pentru un credincios.

Chemarea lui Dumnezeu adresată fiecărui credincios este, ca el să se arate practic ca preot. Aceasta înseamnă, ca el să intre în Locul Preasfânt, în imediata apropiere de Dumnezeu, ca acolo să aducă jertfele pe care Duhul Sfânt le-a lucrat mai înainte în inima lui, atunci când s-a preocupat cu Persoana Domnului Isus și lucrarea Sa, precum și cu harul și dragostea lui Dumnezeu descoperite în această Persoană. Se poate imagina o slujbă mai înaltă și mai minunată?

Versetul 6

1 Petru 2.6: Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine.”

Pentru a întări cele spuse aici, apostolul citează acest text (Isaia 28.16), dar nu textual. De fapt versetele 4 și 5 sunt împlinirea fundamentală a acestei profeții. Isaia vede profetic pe conducătorii Israelului din timpul din urmă, care, îngroziți de „râul care se revarsă” (Asur), fac un legământ cu moartea, o învoială cu locuința morților. Ca să se apere de Asur, se vor uni cu anticrist, omul păcatului (2 Tesaloniceni 2.3-9), care acționează numai așa cum voiește el, și cu căpetenia împărăției romane restaurate (Apocalipsa 13.6), care batjocorește pe Dumnezeu. Duhul Sfânt numește pe acești doi moartea și iadul. Dar domnitorii peste iudei vor recunoaște că minciuna (puterea diabolică) nu este un loc de refugiu, și falsitatea nu oferă viitor.

Pentru rămășița credincioasă este însă un punct de odihnă. Dumnezeu a pus în Sion o Piatră de bază, o Piatră care a fost probată, o prețioasă Piatră din capul unghiului, care este bine

întemeiată. Cine se încrede în această Piatră »nu va fi fricos«. Mesia va fi crucificat și lepădat, iar forțele răutăți vor părea că au stăpânirea peste tot, dar la sfârșit El va elibera pe poporul Lui și va judeca pe dușmani. Această Piatră va nimici imperiile lumii (Daniel 2.35), va judeca răul și va umple tot pământul.

În felul acesta, ca și în multe alte locuri, această eliberare este legată cu Sionul. Dacă acest nume este folosit simbolic, el prezintă harul lui Dumnezeu în legătură cu Împărăția (Evrei 12.22). După ce poporul în timpul lui Samuel a lepădat pe Dumnezeu ca Împărat (1 Samuel 8.7), sub Saul decăderea a atins punctul culminant. După aceea Dumnezeu Și-a arătat harul Său, prin aceea că prin David a dat poporului biruința asupra tuturor vrăjmașilor lui și eliberarea deplină, și prin faptul că El a venit să locuiască în mijlocul poporului (2 Samuel 5.7). Este deci har după o necredincioșie totală. Dar acest har este legat de David și Sion, cetatea lui David (Psalmul 132).

Credincioșii dintre iudei, cărora Petru le-a scris, nu au trăit în timpul în care se va împlini profeția. Dar Petru se adresează lor, căci Piatra din capul unghiului, în care rămășița își va pune în curând încrederea, este Piatra vie, pe care ei au fost zidiți. Chiar dacă poporul ca întreg a lepădat pe Domnul, așa că el nu poate primi binecuvântarea, aceasta nu este o piedică pentru rămășiță, ca prin har să primească totuși binecuvântarea, și anume în forma sa creștină și desăvârșită. Totul se bazează pe moartea și învierea Domnului; atât domnia Sa viitoare în Ierusalim asupra pământului întreg, cât și binecuvântările spirituale de acum, de care avem parte, și din care Petru ne prezintă o parte din ele, dar care prin apostolul Pavel sunt prezentate în desăvârșirea lor.

Acum nu este încă Templul slavei, care va fi în viitor în Ierusalim. Acum este o Casă duhovnicească și o preoție sfântă, ca să aducă jertfe duhovnicești în timpul lepădării lui Hristos de către Israel. Credincioșii pot savura făgăduințele, în măsura în care în acest timp sunt în concordanță cu căile lui Dumnezeu. Și dacă ei sunt lipsiți de unele lucruri care vor fi partea rămășiței credincioase din timpul din urmă, Dumnezeu a prevăzut ceva mai bun pentru noi (Evrei 11.40).

Vers. 7-8

1 Petru 2.7,8: Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului”; și „o Piatră de poticnire, și o Stâncă de cădere”. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți.

Piatra nu este prețioasă numai în ochii lui Dumnezeu, ci și în ochii credinței. Oricât de slab ar fi cel credincios, credința vede așa cum vede Dumnezeu.

Cândva această scumpătate va fi arătată în tot universul. »Înainte Lui împărății vor închide gura« (Isaia 52.15). Cu toate că acum nu este încă așa, deoarece Israel L-a lepădat, rămășița credincioasă (și noi împreună cu ea) poate să savureze aceasta deja acum, mai dinainte. Prețuirea (cinstea) este pentru noi; Dumnezeu ne-a dat-o. Aici nu este vorba, că noi trebuie să ne întrebăm dacă Domnul este prețios pentru noi. El este prețios în Sine Însuși, și Dumnezeu

a descoperit această scumpătate pentru noi, și ne-a dăruit-o, ca s-o savurăm. Tatăl Își găsește toată plăcerea în Fiul și El dorește ca și noi să facem la fel. De aceea El descrie această slavă în Cuvânt. Dar numai credința o poate vedea și o poate admira. De aceea Ioan a putut să strige: »Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl« (Ioan 1.14), în timp ce în același moment frații Lui nu credeau în El (Ioan 7.5) și rudele Lui ziceau: »Este nebun« (Ioan 10.20) și voiau să-L prindă. Vedem aici credincioșii puși față în față cu necredincioșii. Cu toate că El este prețios pentru credincioși, pentru cei neascultători este o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere. Avem aici unul din locurile (Isaia 28.16; 53.1-4; Psalmul 118.22) în care profeții au revelat lucruri mult mai mari decât au putut ei să le înțeleagă, și despre care au știut că nu erau pentru ei (1 Petru 1.10-12). Lui Isaia nu i s-a prezentat clar scumpătatea acestei „Pietre”. Dar acum ea a fost arătată în toată valoarea ei acelor care au crezut.

Din păcate mulțimea poporului a fost necredincioasă. Și pentru ei Piatra, pe care zidarii, conducătorii poporului, au lepădat-o ca fiind nefolositoare, cu toate că El a fost înălțat în cer mai presus de orice stăpânire și putere, a fost numai o Piatră de poticnire și o stâncă de cădere! Și aceasta a fost prorocit. Dumnezeu a știut cât de greu va fi să accepți, că tocmai ei, care după părerea lor proprie și a poporului au fost meșterii zidari ai lui Israel, vor lepăda, Piatra pusă de Dumnezeu ca fundament, ca fiind fără valoare (Isaia 8.14). Aceasta va arăta, că aceia, spre care poporul privea ca la conducătorii lor spirituali, nu s-au dovedit apți să construiască Casa spirituală a lui Dumnezeu. Găsim în evangheliile că nici apostolii nu puteau să creadă, că mai marii poporului vor lepăda definitiv și vor crucifica pe Domnul. De aceea ei nu puteau înțelege multe locuri din Scriptură, care vorbeau despre aceasta.

Acum le puteau înțelege. Au văzut cu ochii lor, că El, Cel prezentat de profeți ca fiind Mesia trimis de Dumnezeu, și care incontestabil a făcut să se vadă slava Lui morală și minunile bunătății și puterii divine, era Iehova Însuși, Cel lepădat și crucificat de marii preoți și de cărturari (Marcu 15.31-32). Acum puteau înțelege locurile din Scriptură, cum ar fi primele versete din Isaia 53 și din Psalmul 118.22 amintit de Petru aici și în Faptele apostolilor 4. Domnul Însuși citează acest verset (Matei 21.42). El stă înaintea marilor preoți și a bătrânilor poporului (versetele 23-46) și le spune că Piatra aleasă a fost pusă de Dumnezeu ca fundament, dar ei au lepădat-O. Este ca și cum ar spune: „Eu sunt aici, iar voi Mă lepădați.”

Dar ce a făcut Dumnezeu cu această Piatră lepădată? El l-a înviat dintre cei morți și l-a dat un loc la dreapta Sa în cel mai înalt cer: »mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul sub picioare.« (Efeseni 1.20-22) Acesta este înțelesul expresiei »Capul unghiului clădirii«. În felul acesta El, Întâiul înviat dintre cei morți, este „Capul unghiului”, piatra de încheiere a Casei lui Dumnezeu, al cărei fundament este tot El.

»Cei neascultători« este aici poporul iudeu privit în totalitatea lui. Proslăvirea Domnului este pentru ei o piatră de poticnire și o stâncă de cădere. Vedem în Faptele apostolilor că ei sunt cei mai mari dușmani ai evangheliei despre Domnul glorificat. Ei se lovesc de Cuvânt, și la aceasta au fost rânduiți. »Cuvântul« este aici iarăși »logos«, deci expresia gândurilor lui Dumnezeu, așa cum este prezentat în chip desăvârșit în Domnul. Deoarece iudeii sunt neascultători, nu vor să se supună Cuvântului harului. De aceea pentru ei nu există niciun

ajutor. Când un popor păcătos și vinovat leapădă Cuvântul harului, atunci nu mai este nici o salvare.

Ei nu au fost rânduiți să fie neascultători! Învățătura, că Dumnezeu a rânduit (a predestinat) pe unii oameni să meargă la pierzare este tot așa de împotriva Scripturii ca și gândul, că omul are putere să facă binele. Tot ce este rău, este numai din om, și tot așa, tot binele vine numai din harul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a făcut niciodată pe un om păcătos, și El nu are plăcere în moartea păcătosului și nici ca el să meargă pentru veșnicie în iad. Dimpotrivă: »Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului« (1 Timotei 2.3b-4).

Dar Dumnezeu este Dumnezeu. Dacă omul în mândria și cutezanța lui refuză să fie ascultător, Dumnezeu rămâne suveran peste toate. El a oferit harul și adevărul Său în Hristos unui popor neascultător, care în mândria lui a lepădat toată bunătatea și îndelunga Lui răbdare. Ei s-au lovit de Cuvântul care L-a descoperit pe El. Ei nu au fost rânduiți să fie neascultători! Dar deoarece au fost neascultători până la extrem, Dumnezeu a hotărât ca ei să se lovească de Cuvântul care le-a oferit harul, de Cuvântul, prin care oricine care L-a primit a devenit mântuit și putea să primească binecuvântarea deplină.

Versetul 9

1 Petru 2.9: Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;

În acest verset vedem rămășița credincioasă din cele două seminții, cărora le-a fost adresată scrisoarea, adusă în binecuvântarea care, potrivit cu Exodul 19 și Osea 1, era destinată pentru tot poporul Israel.

Cuvântul scurt »voi« arată diferența față de cei neascultători din versetele anterioare. De aceea trebuie scos în evidență. Cei neascultători, poporul văzut în totalitatea lui, nu au putut să primească binecuvântările făgăduite, deoarece acestea aveau ascultarea ca premiză (Exodul 19.5-6); noi știm că istoria poporului a fost o istorie a neascultării. Când Dumnezeu în marea Sa îndurare a dat împlinirea binecuvântărilor în Domnul Isus, Slujitorul circumciziei (tăierii împrejur) (Romani 15.8), ei au lepădat pe Cel în care Dumnezeu a oferit împlinirea.

Credincioșii nu au putut, deci, să primească binecuvântările împreună cu tot poporul. Deoarece ei însă au fost ascultători și și-au pus încrederea în Acela care a fost lepădat de popor, Dumnezeu i-a adus în legătura binecuvântată cu El Însuși, pe care El a oferit-o poporului. Faptul că binecuvântările erau cerești și aveau deci un caracter mult mai înalt, nu a schimbat cu nimic faptul că ele au fost primite în concordanță cu făgăduința. Dar baza nu a mai fost acum *ascultarea lor*, ci ascultarea Domnului Isus. Pentru ei era har.

Se înțelege de la sine că noi, credincioșii dintre națiuni, am fost aduși în aceeași legătură cu Dumnezeu și în aceleași binecuvântări. Dar noi am fost »străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume« (Efeseni 2.12).

Israel a fost poporul ales. Dumnezeu i-a ales dintre toate popoarele pământului, ca ei să fie poporul Lui pământesc (Deuteronomul 7.6). Dar credincioșii, cărora le-a fost adresată scrisoarea (și noi împreună cu ei) am fost aleși de Tatăl pentru înfiere (1 Petru 1.2). Fiind aduși în această poziție, fiecare din noi nu stă independent, ci noi suntem mădulare ale unei familii, ale unei »seminții«, a familiei lui Dumnezeu. Cuvântul arată spre apartenența prin naștere, spre relații familiare. Cuvântul seminție nu este însoțit de articol, și aceasta arată că este vorba mai mult de caracter, dar și că nu numai ei sunt membrii ai acestei seminții. Prin harul nemărginit, noi, credincioșii dintre națiuni, care am fost fără Dumnezeu în lume, am fost apropiați prin sângele lui Hristos (Efeseni 2.12) și prin nașterea noastră din nou am fost aduși în aceeași seminție.

o preoție împărătească

Dacă comparăm acest verset cu versetul 5, vedem diferența dintre o preoție sfântă și o preoție împărătească. Prima este pentru a aduce jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Cea de-a doua este ca să vestească virtuțile Aceluia »care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată«. Lucrarea preoției sfinte se îndreaptă deci de la om spre Dumnezeu, lucrarea preoției împărătești este din partea lui Dumnezeu pentru oameni. Prima are loc în Locul Preasfânt, cea de-a doua are loc în lume.

În Melhisedec vedem tabloul unui preot împărătesc. El iese în lume, ca să ducă pâine și vin, și ca să binecuvânteze (Geneza 14.18-20). Știm că el este o imagine a Domnului Isus, așa cum El va exercita în viitor preoția în Împărăția de o mie de ani (Evrei 6.20; Evrei 7). El va veni pe pământ în slava Sa cerească, ca să binecuvânteze și în felul acesta să descopere pe Dumnezeu în maiestatea și bunătatea Sa ca Marele dăruitor. Domnul este deja astăzi Preot după *rânduiala* lui Melhisedec. Dar deoarece El este încă lepădat de Israel și judecata nu a fost încă făcută, El nu poate încă să exercite preoția împărătească. El este acum numai Preot în Locul Preasfânt; aceasta corespunde preoției lui Aaron.

Prin legătura noastră cu El suntem și noi preoți sfinți, așa cum am văzut în versetul 5. Noi intrăm în Locul Preasfânt, ca să aducem lui Dumnezeu jertfe duhovnicești, și să ne rugăm pentru alții. Mai târziu vom fi preoți împărătești, așa cum este Domnul. Vom purta cununi și vom sta pe tron (Apocalipsa 4.4). Vom purta hainele preoțești albe și vom face lucrarea preoțească (Apocalipsa 5.8-10). Vom revela în chip desăvârșit slava Domnului și desăvârșirea lucrării Sale, nu numai prin cuvintele noastre, ci și prin ceea ce suntem. Noi înșine vom fi atunci revelarea slavei și harului lui Dumnezeu, așa cum Domnul Isus va revela atunci în chip desăvârșit pe Dumnezeu.

Dar acum, înainte ca Domnul să-Și exercite preoția împărătească, suntem *noi* chemați să facem aceasta. Noi trebuie să vestim virtuțile, caracteristicile minunate ale Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, nu atât de mult prin cuvinte, ci prin toată comportarea noastră. În mod obișnuit prin „vestire” noi înțelegem predicare. Dar aici cuvântul nu are înțelesul acesta. Aici este vorba de felul cum ne prezentăm în toată existența noastră, prin ceea ce facem, ce vorbim, deci prin toată viața noastră. Lumea trebuie să vadă în viața noastră pe Dumnezeu și pe Domnul Isus, toate slăvile Lor. Dacă noi toți am fi așa cum ar trebui să fim, atunci ar fi așa. Domnul ne-a așezat deci în lume *ca noi să facem acum deja*,

ceea ce va face El în viitor în chip desăvârșit.

Ca preoți sfinți noi mergem deci în Locul Preasfânt, și ca preoți împărătești ieșim afară pentru a depune mărturie. Aceasta este ordinea normală, așa cum o vedem și în tablourile Vechiului Testament (Leviticul 9.23; 16). Nici nu poate fi altfel, căci lucrarea ca preoți sfinți din Locul Preasfânt este izvorul lucrării pe care noi o facem ca preoți împărătești. În ultima revelăm pe Domnul în existența noastră. Pentru a putea face aceasta trebuie să existe o concordanță morală. Dar cum poate să ia naștere aceasta? Știm că aceasta poate avea loc numai prin aceea, că noi privim slava Domnului (2 Corinteni 3.18).

Ca preoți sfinți intrăm în Locul Preasfânt, ca acolo să aducem jertfele noastre: rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui (Evrei 13.15). Ne preocupăm acolo cu viața Lui sfântă de pe pământ (jertfa de mâncare – Leviticul 2) și cu moartea Lui minunată pe cruce, unde a proslăvit pe Dumnezeu nespus de mult și unde a îndreptat ce noi am făcut greșit înaintea lui Dumnezeu (jertfa de ardere-de-tot – Leviticul 1) și care este temelia părtășiei noastre cu Dumnezeu (jertfa de pace – Leviticul 3). Privirea tuturor acestor slăvi morale să nu aibă oare nici o influență asupra noastră? Conștiența că El a trăit pe pământ și apoi a murit pe cruce, deoarece ne iubește, voia să ne salveze de pierzarea veșnică și să ne facă părtași la tot ce era în inima lui Dumnezeu pentru noi, să nu ne atragă spre El, în așa fel ca inimile noastre să se aprindă de dragoste și admirație pentru El? Privim apoi la Domnul, acolo unde El este acum; la Omul proslăvit în cer. Privirea îndreptată spre El în slavă ne face asemenea lui din punct de vedere moral. Vom fi schimbați în același chip al slavei Sale (2 Corinteni 3.18; Exodul 34.29). Putem apoi să ieșim ca preoți împărătești, ca să vestim toate slăvile Sale. Oamenii le vor vedea în comportarea noastră, în stilul nostru de viață, în cuvintele noastre.

Vedem că lucrarea noastră preoțească este cu totul altceva decât vestirea evangheliei la cei necredincioși și a Cuvântului lui Dumnezeu la cei credincioși. Ultima este misiunea acelora care au primit de la Dumnezeu darul pentru aceasta. Este mai mult o lucrare levitică. Dar preot este orice credincios, tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie. Evanghelia sau lucrarea de vestire a Cuvântului este darul lui Dumnezeu față de oameni. Lucrarea preoțească în Locul Preasfânt este darul oamenilor pentru Dumnezeu și lucrarea preoției împărătești pe pământ nu este darul, ci este revelația lui Dumnezeu. Numirea unei predici ca fiind serviciu divin dovedește lipsa de înțelegere a ceea ce este un serviciu divin potrivit Cuvântului lui Dumnezeu sau adorare și lucrare a Adunării.

un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat

Sfânt înseamnă pus deoparte. Aplicat la oameni înseamnă pus deoparte pentru Dumnezeu, eliberat și pus deoparte de tot cu ce omul firească a fost legat după căderea în păcat: lume și păcat. Dumnezeu a scos pe Israel de la închinarea la idoli (Iosua 24.2-14), ca să-l slujească Lui și să fie pentru El. Dar poporul l-a respins și a zis: »Noi n-avem alt împărat, decât pe Cezarul!« (Ioan 19.15). »Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!« (Matei 27.25)

Nici măcar la început poporul nu a avut o sfințenie adevărată. Cei doi fii ai lui Aaron, care au fost luați din mijlocul poporului și sfințiți, pentru a se apropia de Dumnezeu, au murit atunci

când au intrat pentru prima dată în Locul Preasfânt (Leviticul 10). Și Aaron, marele preot, avea voie să intre numai o singură dată pe an, și atunci trebuia mai înainte să aducă jertfe și sânge (Leviticul 16.1-4). Atunci nu avea voie să poarte hainele lui preoțești obișnuite, ci haine albe de in, care sunt un simbol al sfințeniei practice (Apocalipsa 19.8). Cât de mult arată aceasta spre viața lipsită de sfințenia practică și de depărtarea de Dumnezeu prin păcat! Dar noi am fost spălați în sângele Mielului. Duhul Sfânt spune acestor credincioși, cărora le-a fost adresată scrisoarea, că ei au libertatea să intre în Locul Preasfânt prin perdeaua sfâșiată (Evrei 10.19). Puși deoparte din lume, prin nașterea din nou (1 Petru 1.2), și din poporul lor vechi, și eliberați prin sângele Mielului (1 Petru 1.19) de viața lor lipsită de sfințenie, și spălați fiind de păcatele lor, erau un popor cu adevărat sfânt.

Dacă Dumnezeu a trebuit să spună cu privire la necredințioșii și păcatele lui Israel: »Nu-i poporul Meu« (Osea 1.9), El putea să recunoască ca popor al Său, și să dea mărturie publică despre el, pe aceia a căror credință a străpuns opoziția și necredința propriului popor. Duhul Sfânt ne spune prin apostolul Pavel, că Dumnezeu Își pune pecetea pe oricine crede vestea bună despre Mielul jertfit (Efeseni 1.13; 2 Corinteni 1.22). Duhul Sfânt vine să locuiască în el, ca mărturie publică a faptului că Dumnezeu recunoaște o astfel de persoană că Îi aparține. Apostolul Petru a vestit aceasta în aceeași zi, în care Duhul Sfânt a venit pe pământ, ca să locuiască în cei ce cred în Domnul Isus (Faptele apostolilor 2.38).

Dacă urmărim locurile din Scriptură în care se vorbește despre lumină și întuneric, cred că ajungem la concluzia că întunericul este necunoașterea lui Dumnezeu, iar lumina este cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric (1 Ioan 1.3). Deci, Cel care ne-a făcut cunoscut pe Dumnezeu a fost Cuvântul, expresia desăvârșită a ceea ce este Dumnezeu (Ioan 1.18). Acesta este înțelesul cuvântului grecesc (vezi remarca la 1 Petru 1.23). În cuvânt era viața, și viața era lumina oamenilor (Ioan 1.1-5). »Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu« (Ioan 17.3).

De aceea Scriptura spune în continuare: »A căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. ... Căci Dumnezeu, care a zis „Să lumineze lumina în întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.« (2 Corinteni 4.4-6)

Noi am fost fără Dumnezeu în lume (Efeseni 2.12). Textual în limba greacă se spune că noi am fost atești. Noi am fost cu mintea întunecată și străini de viața lui Dumnezeu din cauza neștiinței în care eram (Efeseni 4.18). »Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul« (Efeseni 5.8).

Ce mântuire! Noi nu am cunoscut pe Dumnezeu și trebuia să rămânem veșnic în acest întuneric, dacă El nu ar fi intervenit. Dar chemarea puterii Sale, căreia nu am putut să ne împotrivim, ne-a scos din întuneric și ne-a adus în lumina Sa minunată (Coloseni 1.12-13). Noi Îl cunoaștem prin Domnul Isus. »Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică« (1 Ioan 5.20). Și noi umblăm în

lumină, tot așa cum El este în lumină. Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de toate păcatele (1 Ioan 1.7).

Dacă ne gândim la aceasta, nu se trezește în inima noastră o dorință adâncă să vestim virtuțile, toate caracteristicile minunate ale Aceluia care a dat naștere la acestea, și pe Care noi îl cunoaștem acum, și prin cuvintele și prin faptele noastre să arătăm în viața noastră cine este El? Deci, Dumnezeu ne-a făcut »o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui«, *pentru ca s-o facem*. Cândva pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apa acopere fundul mării (Isaia 11.9-10). Lumea nu îl cunoaște acum – este noapte. Dar în noaptea lepădării Sale noi avem dreptul să facem vizibil virtuțile Sale; aceste virtuți minunate, pe care noi le-am cunoscut, atunci când prin harul minunat ni s-au descoperit, atunci pe când eram fără putere, fără Dumnezeu, păcătoși și dușmani (Romani 5.6-10).

Versetul 10

1 Petru 2.10: ... pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.

Ca să putem înțelege acest verset, trebuie să citim Osea 1; 2. Dumnezeu spune acolo lui Israel (celor 10 seminții), că în urma necredincioșiei și decăderii lor, nu mai pot fi poporul Lui (Lo-Ami) și nu vor mai avea parte de îndurare (Lo-Ruhama). Așa cum am văzut în Exodul 19, binecuvântările le-au fost făgăduite sub premiza că ei vor fi ascultători. Dar ei au fost totdeauna neascultători. Nu exista nici o speranță ca ei să primească aceste făgăduințe.

Dumnezeu Își arată apoi harul Său minunat. După ce El îi va judeca, El le va da totuși binecuvântările pe baza harului. Și aceasta într-un chip minunat, inexplicabil pentru mintea omenească. Tocmai în locul în care se spune: voi sunteți poporul Meu, li se spune: voi sunteți copiii Dumnezeului cel viu (Osea 1.10). Valea Acor va deveni pentru ei o ușă de speranță (Osea 2.14). „Valea Acor” înseamnă „Valea nenorocirii”. Este locul unde a avut loc prima judecată a lui Dumnezeu asupra poporului în țară (Iosua 7.26). Deci, locul judecății va deveni ușă speranței. Harul se va lăuda împotriva judecății. Acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult. Dar el va domni prin neprihănire (Romani 5.20-21)!

Cât de mult vedem noi această înțelepciune divină relevată la cruce. Dumnezeu a judecat acolo păcatul în judecata Sa necruțătoare. În imaginea vițelei roșii vedem că jertfa pentru păcat era complet mistuită de foc, chiar și sângele trebuia ars; focul este un simbol al sfințeniei lui Dumnezeu care verifică, încearcă (Numeri 19). Dar tocmai crucea, unde noi vedem cu groază judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu asupra păcatului și a păcătoșilor, a devenit pentru noi o ușă de speranță. Vedem acolo că există mântuire, că noi putem primi harul lui Dumnezeu, cu toată starea noastră rea, și anume pe o cale a dreptății. Dumnezeu este drept, atunci când iartă păcatele celui ce primește pe Domnul Isus, și astfel are parte de lucrarea Sa, și îi dă tot ce avea în inima Lui pentru oameni înainte de a fi creația. Harul domnește prin dreptate spre viața veșnică (Romani 5.21). Judecata asupra păcatului (dar făcută asupra Aceluia care nu a cunoscut niciun păcat) este pentru noi ușă spre toate binecuvântările.

Tot așa este și cu poporul Israel. După ce Dumnezeu îi va judeca, rămășița va crede în Domnul Isus și în felul acesta va avea parte de urmările lucrării Sale. Dumnezeu îi va primi și le va da tot ce le-a promis că le va da pe baza ascultării lor. Însă atunci le vor primi pe baza ascultării Unuia, a Aceluia care a fost ascultător până la moarte, da până la moarte pe cruce (Filipeni 2.8). Cât de mult vedem aici, că Dumnezeu stă peste toate. Neascultarea omului, starea creaturii, toate influențele Satanei, nu pot împiedeca, ca Dumnezeu să-Și împlinească hotărârile Sale de binecuvântare. Să nu strigăm noi împreună cu apostolul: »O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitorul Lui? ... Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.« (Romani 11.33-36).

Întreg poporul ca atare nu a putut încă să primească binecuvântările. Cele 10 seminții au fost alungate și împrăștiate printre popoare. Cele 2 seminții au fost mai târziu de asemenea alungate, dar o rămășiță s-a întors înapoi prin harul lui Dumnezeu 70 de ani după aceea. Dar când li s-au oferit binecuvântările, ei au lepădat și au crucificat pe Acela care era Singurul ce putea să-i aducă în starea binecuvântată. În felul acesta și cele 2 seminții au fost puse deoparte. Începând din acest moment stă scris și deasupra lui Iuda și Beniamin: Lo-Ami și Lo-Ruhama. Aceasta era starea destinatarilor acestei scrisori, înainte ca ei să creadă în Domnul Isus și să-L primească. Cuvântul grecesc din versetul 10 pentru »nu căpătaserăți îndurare« stă într-o formă (participiu perfect) care redă o stare permanentă.

Dar ei au primit pe Domnul Isus. Drept urmare ei au primit anticipat ce va primi o parte a poporului, cel puțin în măsura în care ei vor umbla prin credință, și nu prin »vedere« (Ioan 20.29). Cuvântul grecesc pentru »ați căpătat îndurare« este la forma aorist. Deci a avut loc odată pentru totdeauna cu urmări permanente. Noi, credincioșii dintre națiuni, avem aceiași parte. Duhul Sfânt l-a lăsat pe apostolul Pavel să folosească locurile din Osea 1 și Osea 2 într-o scrisoare adresată atât credincioșilor dintre iudei, cât și dintre păgâni (Romani 9). Toți care au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn, sunt acum în starea de a fi primit îndurarea. Poporul Israel ca întreg nu are acum parte de îndurare.

Dar aceasta nu înseamnă că Osea 1 și Osea 2 nu se va împlini și pentru Israel în zilele care vor veni. Profețiile din aceste capitole sunt *în primul rând* pentru Israel. Dar Dumnezeu a dat făgăduințelor Lui o amploare așa de mare, că și noi avem loc în ele, noi, aceia la care Dumnezeu S-a gândit înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4). Căci nouă Dumnezeu ne-a dovedit neschimbabilitatea hotărârilor Sale mai mult decât El a arătat-o vreodată în căile Lui cu Israel. »Căci lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile și de chemarea făcută« (Romani 11.29).

Vers. 11-12

1 Petru 2.11,12: Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.

Aici începe partea a treia a scrisorii, care se întinde până la capitolul 3 versetul 9. Această parte și următoarele două conțin îndemnuri practice care se bazează pe învățătura din primul capitol și primele 10 versete din capitolul al doilea. Acesta este un principiu în Scriptură. Avertismentele se bazează totdeauna pe învățătura referitoare la legătura sufletului cu Dumnezeu, și sub acest aspect sunt totdeauna privite. De aceea în mod normal în prima parte a unei scrisori găsim partea de învățătură și după aceea avertismentele, care sunt totdeauna în concordanță cu partea referitoare la adevărul lui Dumnezeu prezentat în scrisoare. Așa, de exemplu, avertismentele din epistola către Efeseni au un alt caracter decât acela pe care îl au avertismentele din această epistolă. În epistola către Efeseni credincioșii sunt prezentați ca fiind înviați împreună cu Hristos și așezați în El în locurile cerești, în timp ce în epistolele lui Petru sunt priviți ca pelerini aici pe pământ.

În primele versete ale capitolului 1 (1 Petru 1.1-2) găsim, pe scurt spus, poziția în care au fost aduși credincioșii prin harul lui Dumnezeu. Aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos. Cunoștința despre Dumnezeu Tatăl, și legătura cu El, sfințirea prin Duhul Sfânt (punerea deoparte prin nașterea din nou) și stropirea cu sângele lui Isus Hristos au fost explicate detaliat în prima parte a epistolei (1 Petru 1.3,14-19). Pe lângă aceasta ne-a fost prezentată chemarea noastră cerească.

În partea a doua (1 Petru 1.22 – 2.10) s-a vorbit din nou despre nașterea din nou, dar acum ca fundament al poziției noastre de martori. Noi suntem o preoție sfântă, ca martori înaintea lui Dumnezeu în Locul Preasfânt, și o preoție împărătească, ca martori în lume și pentru lume. Am văzut că ultima înseamnă: noi trebuie să revelăm pe Hristos în toată umblarea noastră. În această poziție suntem unelte ale îndurării lui Dumnezeu. Îndurarea este afecțiunea pe care o are Dumnezeu față de noi în împlinirile noastre din viață.

Din aceasta se naște de la sine întrebarea, cum revelăm noi pe Hristos în diferitele relații, în care noi putem ajunge aici pe pământ. Prin aceasta ajungem la ultimul punct al poziției noastre ca credincioși: am fost aduși la ascultarea lui Hristos (1 Petru 1.1-2). Domnul nu a venit pe pământ ca să I se slujească, ci ca El să slujească (Matei 20.28). El a fost Slujitorul ascultător, care a revelat pe Dumnezeu în toată bunătatea și harul Său. De aceea a suportat tot ce I-au făcut oamenii. Acest caracter îl revelează Dumnezeu și astăzi față de oameni. El este »Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului« (1 Timotei 2.4). Hristos este într-adevăr proslăvit, și El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, fiind Cap al tuturor lucrurilor (Efeseni 1.20), dar Dumnezeu I-a zis: »Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale« (Evrei 1.13). Dumnezeu nu a adus încă ziua când vor fi nimiciți oamenii nelegiuți; El »are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință« (2 Petru 3.7,9; Evrei 11.13). De aceea noi suntem străini pe pământ și fără drept de cetățenie, așa cum a fost și Domnul Isus pe pământ. De aceea Îl găsim deseori prezentat în felul acesta în scrisoarea aceasta ca model.

Deci ce fel de gândire se potrivește pentru un pelerin și străin? Este ascultarea și un duh supus. Dacă eu voi fi un împărat în Împărăție, atunci voi exercita autoritate și stăpânire. Dar deoarece acum sunt un străin alungat, se cuvine un duh de supunere în toată viața mea. În

orice relații ar sta un străin, Duhul Sfânt așteaptă un duh de smerenie și supunere din partea lui, așa cum apostolul Iacov vorbește de un duh de sărăcie și răbdare.

Cât de puțin înțelegem noi creștinismul în caracterul său moral! Încercăm să jucăm rolul unui viteaz, în timp ce ar trebui să ocupăm poziția unui sclav încins. Creștinătatea nu a înțeles niciodată creștinismul, și în mod deosebit acea comunitate creștină care se bazează pe Petru ca fundament și izvor al autorității ei, biserica catolică. Ea își revendică dreptul de a domni peste toate împărățiile și peste toate autoritățile. Noi cunoaștem felul în care ea și-a exercitat acest drept arogant în Evul Mediu. Călătoria împăratului german la Canossa, ca să se plece înaintea Papei, a devenit proverbială. Cine cunoaște profeția, știe cum Biserica catolică va exercita în curând autoritatea peste imperiul roman restaurat (Europa de vest reunificată). Ea va fi îmbrăcată în purpură și stoffe de culoare roșu-aprins și se va împodobi cu aur, pietre prețioase și perle, în loc să îmbrace hainele de păr de capră ale profeților și hainele închise, prăfuite, ale pelerinilor (Apocalipsa 17.4). »Zice în inima ei: Șed ca împărăteasă!« (Apocalipsa 18.7). Așa cum cineva a scris: „Proslăvirea pe pământ în timpul de față, puterea universală și slava vizibilă, cea mai grosolană idolatrie, trădarea cea mai pustiitoare și cea mai stricată a sfintei puneri deoparte pentru Hristos și ura cea mai cruntă față de sfinții lui Dumnezeu și martorii lui Isus, acestea sunt caracteristicile ei cele mai îngrozitoare, de neșters și indubitabile” (W. Kelly).

Dacă un credincios nu cunoaște adevărul despre perioadele de timp (cum fiecare perioadă de timp din istoria omului își primește caracterul în funcție de felul cum Dumnezeu se descoperă în acel timp), nu va putea niciodată să clădească corect pe temelie. Așa începe apostolul aici: »Feriți-vă de poftele firii pământești«. Nu este acesta un duh de îngrădire, de control? După aceea spune, că noi trebuie să fim supuși stăpânilor omenești. Să nu vorbești despre drepturile, pe care crezi că le ai. Cuvântul lui Dumnezeu spune, că singurul drept, pe care îl are un om, este să meargă în iad!

În afară de aceasta, noi, ca »liberi« avem voie să folosim libertatea noastră numai pentru a sluji (1 Petru 2.16). Ce minunat, să vezi pe omul liber că este un sclav al lui Dumnezeu. Noi trebuie să iubim pe frați (1 Petru 2.17). Dacă fac aceasta, nu le voi sluji eu atunci?

Femeile trebuie să fie supuse bărbaților lor (1 Petru 3.1-7). Bărbații trebuie să dea cinste soțiilor lor (1 Petru 3.1-7). Și Hristos, ca marele nostru Model, ne este prezentat ca Cel ce suferă, dar care »nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător« (1 Petru 2.21-23).

Dar înainte ca apostolul să înceapă să-i atenționeze, li se adresează cu cuvântul »Preaiubiților«. Această expresie derivă de la un cuvânt grecesc folosit pentru dragoste, care niciodată nu se întâlnește în cărțile scriitorilor greci, dar care în Cuvântul lui Dumnezeu, cu mici excepții, se folosește totdeauna pentru dragostea lui Dumnezeu sau a Domnului Isus. Petru iubea credincioșii, deoarece ei erau obiectul dragostei lui Dumnezeu (1 Ioan 5.1). Dragostea lui Dumnezeu era punctul de plecare pentru dragostea lui, dar și pentru atenționările lui și compasiunea lui (1 Petru 4.12).

Totdeauna trebuie să fie așa. Atenționările spirituale rezultă totdeauna din dragoste pentru cel atenționat; și este bine pentru cel atenționat să știe, că atenționarea are loc din dragoste.

Aceasta face inima lui mult mai receptivă pentru a primi atenționarea.

Cuvântul grecesc pentru »vă sfătuiesc« înseamnă textual: „a chema”, „a pofti”. Aceasta poate avea loc cu scopuri diferite și în feluri diferite. Așa este în 2 Corinteni 1, 4 de mai multe ori tradus prin „a mângâia”. Aici se pare că se înțelege, să gândească, și chiar mai mult, să ia în considerare ce le va scrie apostolul în continuare.

Un străin este cineva care locuiește în mijlocul unui popor, căruia nu-i aparține și în care el nu se bucură de drepturile de cetățean. Deci el este într-o stare fără drepturi. El este unul care altundeva este acasă.

Petru i-a numit la începutul scrisorii »străini, împrăștiți« (1 Petru 1.1). Aceasta arăta poziția lor exterioară pe pământ. Erau în afara Canaanului, lepădați de iudeii cu care au fost una înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu. Aici este vorba de mai mult, și anume în sensul din 1 Petru 1.17,18. Aici sunt binecuvântările, pe care ei le aveau ca creștini, cele care îi fac străini. Dacă harul i-a chemat în cer, ce aveau ei atunci a face cu lucrurile de pe acest pământ, cu ceea ce preocupă pe oamenii lumii acesteia? Prin nașterea din nou au primit o altă viață, decât aceea pe care o au oamenii lumii acesteia: ei au o viață cerească. Moștenirea lor era păstrată în ceruri pentru ei. Ei așteptau arătarea lui Isus Hristos în slavă (1 Petru 1.3-7). Ei chemau pe Dumnezeu ca Tată și ei au fost eliberați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniseră de la părinții lor, prin sângele lui Hristos Cel lepădat de lume, în care ei credeau (1 Petru 1.17-19). Ei erau o parte a Casei lui Dumnezeu, o preoție sfântă, care avea voie să intre în Locul Preasfânt înaintea lui Dumnezeu. Erau o seminție aleasă, o preoție împărătească, un popor sfânt (1 Petru 2.5-10). Ei credeau într-un Domn, care a fost crucificat de lume, și pentru credința lor lumea era răstignită față de ei și ei față de lume (Galateni 6.14)! Ei erau despărțiți în Duhul de aceia care au văzut pe Dumnezeu în Fiul Său, și cu toate acestea l-au urât și lepădat pe amândoi (Ioan 15.24). Tatăl lor era în cer; Mântuitorul lor, pe care Îl iubeau și de care se bucurau »cu o bucurie negrăită și strălucită« (1 Petru 1.8), era acolo, nădejdea lor era acolo, toate resursele ajutorului lor erau acolo, în cer. Toate acestea făceau cerul să fie patria lor, „căminul” lor. Nu este așa și pentru noi, care avem parte de aceleași lucruri ca și ei?

Nu ne bucurăm noi, că suntem străini în această lume, care poartă caracterul dușmăniei față de Dumnezeu și față de Hristos? Din păcate găsim în noi o legătură cu lumea, din care am ieșit. În noi înșine sunt izvoarele din care iese stricăciunea, care dezonorează Numele lui Dumnezeu în domeniul domniei Lui și aceasta duce la judecată din partea Sa.

Petru vorbește despre carne (fire) ca fiind viața omului pe pământ (1 Petru 4.1-6). Tot așa o aplică când vorbește despre Domnul (1 Petru 3.18). Dar omul a devenit un păcătos, iar viața lui este caracterizată prin neascultare și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Și apostolul Pavel, care în mod obișnuit merge până la temelie, vorbește despre carne ca despre natura decăzută a omului. Petru nu merge atât de departe. El vorbește aici despre plăcerile cărnii. Cuvântul grecesc pentru „carnal” sau „firesc” (sarkikos) se întâlnește în Romani 15.27; 1 Corinteni 3.3; 9.11; 2 Corinteni 1.12; 10.4 și aici. În greaca clasică s-a folosit în mod obișnuit un alt cuvânt (sarkinos), ca să desemneze corpul, deci carnea ca materie, din care este constituit trupul.

În afară de Romani 15.27 și 1 Corinteni 9.11, unde cuvântul are înțeles general, „sarkikos” presupune o voință carnală. Dorințele nestăpânite sau plăcerile carnale sunt dorințe ale naturii umane la care voința omului este activă, și aceasta este totdeauna păcat pentru un creștin, căci el a fost adus la »ascultarea lui Hristos« (1 Petru 1.2). Fărădelegea, deci acționarea fără să întrebăm care sunt drepturile Domnului asupra noastră, este păcat, atât pentru cei credincioși, cât și pentru cei necredincioși (1 Ioan 3.4).

Nu știm noi din propria experiență, că aceste pofte se luptă împotriva sufletului, că ele întrerup părtășia cu Tatăl și cu Fiul și în felul acesta ne răpesc bucuria? Că prin aceasta devenim fără putere și putem chiar cădea foarte adânc, dacă Domnul nu ne aduce înapoi? Dacă vrem să avem putere în afară, trebuie să fim curați lăuntric. Dacă vrem să avem bucurie, trebuie să avem mai întâi sfințenia. Bucuria vine totdeauna la scurt timp după sfințenie. Cine nu este sfânt, nu are bucurie. Prin sfințenie înțeleg aici sfințenia practică – să te corectezi pe tine însuși și umblarea ta (1 Petru 1.15-16), să îți carnea în moarte, acolo unde Dumnezeu a dus-o prin crucea lui Hristos (Galateni 5.24; Coloseni 2.11).

Aici nu este vorba totdeauna de lucruri grosolane, cel puțin nu la început. Dacă nu veghem, și pe lângă aceasta neglijăm rugăciunea, ceea ce facem prin Duhul se va transforma încet în lucrarea făcută prin carne (Galateni 3.3). Galatenii au început prin Duhul, dar acum încercau să termine prin carne (fire); dar apostolul le-a spus, că ei au căzut din har. Cât de ușor trece dragostea duhovnicească și stima pentru un frate, pe care Dumnezeu îl folosește, în dragoste firească. Nu am văzut noi deseori, că această dragoste firească nu vrea să vadă răul și nu vrea să urmeze subiectul lui pe căile doctrinelor false păcătoase sau al rătăcirilor? Nu ne face deseori dragostea pentru soție și pentru copii să scuzăm pe cel greșit sau chiar să-l apărăm? Nu s-a încheiat deseori stima spirituală pentru un frate sau o soră din partea unuia de sex opus în cele mai grosolane păcate?

Aceste plăceri luptă împotriva sufletului. Sufletul este văzut aici ca locul acțiunii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedecată prin păcat, sau chiar întreruptă, dar nu se spune ca noi să luptăm împotriva păcatului. Noi să ne ferim de el.

Este numai un loc în Noul Testament în care se spune ca noi să luptăm împotriva păcatului (Evrei 12.4). Dar acolo este vorba de păcatul din jurul nostru, de păcatul din lume, dacă ne lăsăm prinși în mreaja lui. Dar nu se spune niciodată, ca să luptăm împotriva păcatului din noi. Aceasta este misiunea Duhului Sfânt, așa cum spune Scriptura: »Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; sunt lucruri protivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți« (Galateni 5.17). Principiul biblic valabil aici spune: »Căci voi ați murit« (Coloseni 3.3). Și din aceasta rezultă: »Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 6.11). Deci noi nu trebuie să luptăm împotriva plăcerilor cărnii care sunt în noi, ci să ne ferim de ele, deci să nu le lăsăm să vină. Pentru aceasta este nevoie de vigilență și multă rugăciune (Luca 22.46). Găsim la Iov un tablou minunat al acestei vigilențe. El a făcut un legământ cu ochii lui, ca să nu privească la nimic sau să nu privească în așa fel încât să se trezească poftele carnale (Iov 31.1). Scriptura numește această înfrânare într-o formă foarte severă: »De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ, ... întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou« (Coloseni 3.5-10). Această dezbrăcare este

ceea ce ne este prezentat în tabloul tăierii împrejur (circumciziei). Iosua ne învață, că noi putem fi în pustie, fără să fim tăiați împrejur. Dar dacă am trecut prin Iordan, adică, înfăptuim în inimile noastre moartea și învierea noastră împreună cu Hristos, și dacă apoi vrem să luăm în posesiune țara, adică, realizăm practic ce înseamnă să fim așezați împreună cu Hristos în locurile cerești, atunci trebuie să fim tăiați împrejur (Iosua 5.2-9).

Petru nu ne vede umblând în locurile cerești, ci umblând aici în pustie. De aceea el nu prezintă acest principiu în toată plinătatea lui, dar se apropie foarte mult de el sub aspect practic. Noi trebuie să fim atenți și la aspectul exterior al vieții noastre de credință. Da, credința trebuie să fie izvorul umblării noastre. *Credința* este adevărul revelat, este cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu. Credința este energia duhovnicească din noi, care în ascultare față de Domnul și încredere în El transpune în practică ce noi recunoaștem ca voie a Domnului, prin cunoașterea Cuvântului Său și părtășia cu El.

Dar noi am văzut, că noi, ca preoție împărătească, trebuie să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, prin aceea că noi Îl revelăm în viața noastră practică, în umblarea noastră (1 Petru 2.9). Dacă aceasta lipsește, atunci este nu numai o lipsă într-o mărturie pozitivă, ci este ceva negativ. Noi suntem cunoscuți ca creștini. Noi purtăm numele lui Hristos. De aceea lucrurile rele, pe care le facem, sunt socotite lui Hristos (Romani 2.24).

De aceea umblarea noastră trebuie să fie onorabilă. Cuvântul grecesc pentru „onorabil” s-a tradus deseori prin „bună”. Deci noi trebuie să avem o umblare bună și să nu facem nimic rău, ci să facem contrariul. Dar eu cred, că înțelesul merge aici mult mai departe, că în el se include și gândul cu privire la puritate și credincioșie. Domnul Isus putea să zică, că tot ce a zis El era revelarea Lui Însuși (Ioan 8.25). Cuvintele și faptele Lui nu au fost rostite și făcute pentru a ascunde adevăratele Lui gânduri. Oricine se putea baza pe cuvintele Lui. Așa scrie apostolul Iacov: »Mai pe sus de toate, frații mei, să nu vă jurați ... Ci „da” al vostru să fie „da”; și „nu” să fie „nu”« (Iacov 5.12). Eu nu cred că aceasta se referă la jurământul pe care autoritățile îl cer de la noi. Apostolul Iacov se referă la jurăminte și asigurări, care au scopul de a confirma ce a spus cineva, de exemplu: „Jur, că aceasta este adevărat”, sau „pe cuvântul meu de onoare”. Cine zice așa, lasă să se recunoască că un cuvânt obișnuit al lui nu este suficient. La iudei aceasta însemna foarte mult. Din cuvintele Domnului putem vedea, că ei au construit o teorie întregă, la care anumite jurăminte nu trebuiau respectate (Matei 23.16-23).

La un creștin ar trebui să fie suficient un cuvânt simplu. Fiecare cuvânt al lui ar trebui să fie adevărat. Da al vostru să fie da, și nu să fie nu. De aceea să nu folosească expresii de fortificare, căci aceasta dă impresia, că nu te poți încrede pe deplin în cuvintele și faptele obișnuite. Toată umblarea lui trebuie să fie așa fel, ca cei necredincioși să nu aibă nici un motiv să-l bănuiască de intenții rele.

Cu toate acestea ei vor vorbi rău despre noi! Ei sunt dușmani ai lui Dumnezeu și de aceea încearcă să dezonoareze Numele lui Dumnezeu, vorbind lucruri rele despre copiii lui Dumnezeu. Și în zilele acelea, când creștinismul era nou în toate rânduielile lui și în opoziție totală cu păgânismul, se ofereau multe ocazii pentru aceasta. Refuzul creștinilor de a aduce jertfe idolilor, și lipsa totală a tablourilor și semnelor, oferea dușmanilor motive suficiente ca să-

i numească atești, oameni fără Dumnezeu. Sărbătorirea Mesei Domnului, legată de cuvintele Domnului: »Acesta este trupul Meu, acesta este sângele Meu«, era o ocazie potrivită să-i învinovățească de canibalism și alte lucruri asemănătoare. Refuzul lor de a diviniza statul și pe conducătorii lui, așa cum se obișnuia în general la greci și romani, i-a stigmatizat ca fiind dușmani ai statului și răzvrățiți. Și legătura creștină de copii ai lui Dumnezeu, care se arăta prin aceea, că se numeau între ei frați și surori, legată cu înălțarea femeii din starea de sclavă și jucărie a bărbatului, pe care o ocupa în păgânism, a fost folosită ca să acuze pe creștini de incest și alte relații rușinoase.

În lumea creștinată sau în creștinătatea lumească, astfel de acuzații nu mai au nici o putere. Dar dușmanii lui Dumnezeu vor găsi totdeauna motive, ca să vorbească de rău pe credincioși (1 Petru 3.16). Noi nu putem evita aceasta. Dar noi trebuie să fim treji, să nu le oferim niciun motiv pentru aceasta. Ei ne pot numi răufăcători, oameni, care fac răul (1 Petru 4.2-5); dar noi trebuie să facem binele. Conștiința lor îi va convinge totdeauna de lucrurile bune, pe care noi le facem, chiar dacă ei nu recunosc. Dar când va veni ziua, când Dumnezeu le va zdrobi voința și le va sfărâma mândria, ei vor trebui să recunoască și prin aceasta vor glorifica pe Dumnezeu, recunoscând că El a lucrat în creștini și a fost în mijlocul lor.

Cei necredincioși sunt foarte atenți la umblarea celor credincioși. Ei știu foarte bine, cum ar trebui să fie un creștin și ce se cuvine să facă, chiar dacă nu înțeleg de ce este așa. Este ciudat pentru ei, că cei credincioși nu fac ce fac ei, dar condamnă cu o bucurie răutăcioasă, dacă este așa (1 Petru 4.4). Dacă cei credincioși nu fac, batjocoresc, ca și cum ar face. Trebuie să ne așteptăm la aceasta, oricât de dureros ar fi, în mod deosebit pentru credincioșii tineri. În mod deosebit atunci când vine din partea oamenilor care zic că sunt credincioși, dar sunt lumești.

Va veni însă o zi, când Dumnezeu va cerceta pe acești disprețuitori. El le va lua speranța pământească și sursele de bucurie, le va nimici mândria și le va frânge voința. Pentru unii, aceasta poate avea loc în timpul acesta. Aceasta înseamnă că Dumnezeu îi va aduce la pocăință, și ei își vor recunoaște vina înaintea Lui. La sfârșit însă, atunci când va veni Domnul, va fi valabil pentru toți, »care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor« (1 Corinteni 4.5). Găsim o expresie asemănătoare în scrisoarea adresată Filadelfiei (Apocalipsa 3.9).

Vers. 13-14

1 Petru 2.13,14: Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac binele.

Cuvântul grecesc pentru »fiți supuși« înseamnă, să fiți într-o stare de supunere (imperfect aorist). Cuvântul grecesc pentru »stăpâniri« (ktisis) se întâlnește în Noul Testament de 19 ori și în toate locurile, cu excepția celui de aici, este tradus cu creație sau creatură. Aici este deci vorba de o creatură umană, și cele ce urmează arată clar, că la această creație, sau stăpânire, este vorba în primul rând de domnie. Diversele forme de conducere au fost create de oameni. Apostolul Pavel detaliază mai profund această temă. Căci de fapt Dumnezeu,

după potop, a rânduit stăpânirea (Romani 13.1). Când Cain a ucis pe fratele său, Dumnezeu Și-a rezervat clar pentru Sine dreptul de a judeca răul (Geneza 4.15); dar după potop a dat oamenilor misiunea de a pedepsi răul: »Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om, căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui« (Geneza 9.6). Pe lângă aceasta mai este și grija preventivă a lui Dumnezeu, care dă fiecărui conducător în parte poziția sa (Isaia 45.1-6). Dar nu aceasta este tema lui Petru în acest loc.

Cuvântul grecesc pentru »ca înalt stăpânitor« înseamnă textual »a urca peste«. Așa se întâlnește de exemplu în Filipeni 4.7. În același sens se întâlnește în Romani 13.1, Filipeni 2.3 și Filipeni 3.8. Prin dregători se înțeleg persoanele din conducere care au o putere subordonată. Așa s-a tradus cuvântul în Matei 2.6 prin „căpetenie”. În continuare aceasta devine mult mai clar. Ei sunt trimiși de împărat și de aceea trebuie să fie ascultați. Deci ei au o poziție de putere dependentă. Unii consideră că cuvântul »de el« se referă la Domnul Isus, aceasta ar însemna că puterile subordonate sunt trimise de El, iar conducătorii cei mai mari (împărații) nu. Din context, după părerea mea, devine foarte clar, că această părere nu este corectă. În afară de aceasta, eu cred că pentru cuvântul »de« ar trebui să stea nu „dia”, ci cuvântul „hypo”. Cuvântul „împărat” nu este însoțit de articolul hotărât în textul original. Este deci vorba de caracter și nu de un anumit împărat. Este vorba de oricine posedă autoritatea cea mai mare și este mai presus decât ceilalți. Aceștia sunt nu numai împărații, ci și președinții republicilor, sau dictatorii, în regimurile totalitare. Este acela care are puterea efectivă, ceea ce în timpul revoluțiilor și războaielor se poate schimba rapid, și după părerea oamenilor este total nedrept. Așa cum vom vedea în versetul 15, Noul Testament înțelege prin „oameni”, în mod obișnuit, pe cei necredincioși. Deci Adunarea nu face parte din aceste „rânduiești”. În afară de aceasta, ea este o creație divină. Conținutul acestui verset este, în rezumat, că nouă ne este poruncit, să ne supunem odată pentru totdeauna oricărui regim omenesc, oricare ar fi caracterul pe care îl are. Și anume, atât autorității supreme, cât și acelor care sunt autorizați de ea, și aceasta nu pentru că noi nu am putea să facem altfel, sau pentru că ar fi mai avantajos, dacă ne supunem, decât dacă ne-am împotrivi, ci pentru că Domnul vrea să fim așa și să acționăm în felul acesta. Noi am fost aduși la ascultarea lui Hristos (1 Petru 1.2). El nu s-a amestecat în treburile regimului și nu a vrut să fie nici măcar judecător într-o problemă simplă de moștenire (Luca 12.13-14). El nu era din lume, și ne-a spus, că nici noi nu suntem (Ioan 17.16). Dar El spune totodată: »Dați cezarului ce este al cezarului« (Luca 20.25).

Va veni timpul, când Domnul va domni, și noi vom domni împreună cu El. Acum El este încă Cel lepădat, care nu stă pe tronul Lui aici pe pământ, ci stă pe tronul Tatălui Său în cer (Apocalipsa 3.21). Noi suntem străini și fără drept de cetățenie pe pământ, căci suntem uniți cu Domnul Cel repudiat. Ce avem noi a face cu regimul acestui pământ? Sunt rânduiești ale oamenilor, deci ale necredincioșilor. Ce avem noi credincioșii a face cu ele? Nimic, decât numai să le fim supuși, deoarece noi, ca preoți împărătești, avem dreptul să revelăm aici pe Domnul (1 Petru 2.9). Este un mare har de la Dumnezeu că există împărați și dregători. Ce înseamnă lipsa autorității înalte, așa cum a fost înainte de potop (Geneza 4.23 și Geneza 6.11-13), se vede clar în timpul revoluțiilor. Ce desfrânare va fi, dacă nu ar fi nici o putere să o țină în frâu. Deținătorii puterii sunt »ca să pedepsească pe răufăcători«, dar ca să laude pe cei ce fac binele. Oricât de slabe și nedrepte ar fi unele regimuri, răutatea și brutalitatea multor oameni sunt îngrădite de ele. După răpirea Adunării, binele va dispărea în cea mai mare parte.

Cezarul roman își va primi puterea și tronul de la Satana și soarele (simbolul puterii supreme) va arde pe oameni cu focul lui (Apocalipsa 16.8). În loc de înviore, de protecție și ajutor, cezarul va face regimul să fie un martiriu pentru popor.

Israel a fost așezat de Dumnezeu să fie capul națiunilor (Deuteronomul 28.1), așa cum va fi cazul în timpul Împărăției de o mie de ani. Judecata lui Dumnezeu asupra neascultării și decăderii lui l-a dus sub stăpânirea împăraților străini. Dar cea mai mare parte din popor s-a împotrivit cu încăpățănare să recunoască disciplina din partea lui Dumnezeu și să se supună acestei domnii. Pentru ei a fost cu atât mai greu, cu cât ei erau singurul popor căruia Dumnezeu i-a dat Cuvântul Lui și care cunoștea pe Dumnezeu. Asupritorii lor erau închinători la idoli orbi și pe lângă aceasta erau cruzi și nedrepti.

Acest fel de gândire rebel nu se atenuase la iudeii din timpul când Petru a scris scrisoarea aceasta. Câțiva ani mai târziu urma să înceapă marea răscoală împotriva romanilor, care, potrivit prorociei Domnului (Luca 21.20-24), urma să se termine în anul 70 cu pustiirea Ierusalimului și a Templului, și cu moartea sau ducerea în captivitate a celei mai mari părți din popor. Credincioșii dintre iudei, cărora le scria Petru, știau că judecata lui Dumnezeu venise peste popor. Dar ei, în loc de judecată, aveau deja acum parte de făgăduințele făcute poporului, înainte de venirea timpului împlinirii lor, chiar dacă ele erau numai de natură spirituală. În afară de aceasta ei aveau parte de mai multă lumină cu privire la adevărata stare a națiunilor, decât aveau iudeii necredincioși. Alături de aceasta mai știau că Domnul Isus, al cărui popor erau, a primit toată puterea pe pământ (Matei 20.18). Nu îi va face aceasta să devină mai răzvrățiți față de puterile păgâne, decât au fost înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu? Fără îndoială, omul este înclinat să se comporte așa; dar harul primit împlânzește inima față de ceilalți și o face să se supună Aceluia care i-a oferit harul. Și voia Domnului era, ca ei să fie supuși oricărei stăpâniri.

Dar motivele pentru a fi supus dădeau totodată limitele. Domnul nu vrea niciodată ca noi să fim neascultători față de El. De îndată ce un regim ne poruncește, sau ne interzice ceva care este împotriva voii lui Dumnezeu, atunci avem voie să nu ascultăm de acel regim. Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, decât de oameni (Faptele apostolilor 5.29).

Vers. 15-16

1 Petru 2.15,16: Căci voia lui Dumnezeu este, ca, făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu.

Cuvântul »căci« face clar că aceste versete conțin un motiv important pentru ceea ce ni s-a poruncit în versetele 13 și 14. Noi trebuie să fim supuși oricărei stăpâniri omenești, că aceasta este voia lui Dumnezeu, ca făcând ce este bine, să reducem la tăcere neștiința oamenilor fără minte. Cuvântul »voie« este același cuvânt ca în 1 Petru 3.17 și 1 Petru 4.2-19, și arată că este vorba de voia lui Dumnezeu. Noi am fost sfințiți spre ascultare, spre ascultarea lui Hristos (1 Petru 1.2).

Cuvântul grecesc pentru »neștiință« se întâlnește numai aici și în 1 Corinteni 15.34. Este mai

mult decât simpla lipsă de cunoaștere, el arată o *stare* a lipsei de cunoaștere și înțelegere a naturii unui lucru. Înseamnă: oameni fără minte, chiar și în limba greacă. Aceasta înseamnă că este vorba nu de unii care sunt fără minte, ci de toți oamenii, și că aceștia au caracterul de a fi fără minte. Omul, care nu cunoaște pe Dumnezeu, este fără minte (Psalmul 14.1). Lui îi lipsește aptitudinea să bage de seamă și să judece (1 Corinteni 1.20). El nu-și folosește mintea așa cum este bine, ca să vadă corect și să reflecte cu înțelepciune asupra unei chestiuni (1 Corinteni 2.14).

Creștinii nu aparțin acestei categorii, căci în Noul Testament prin „oameni” se înțelege în mod obișnuit, în afara numelui dat întregului neam, numai cei necredincioși. Vezi de exemplu 2 Corinteni 5.11 și Evrei 9.27. În ultimul loc citat se spune că oamenilor (deci tuturor „oamenilor” le este rânduit să moară o singură dată. Dar în versetul următor se spune, că Hristos se va arăta acelor care Îl așteaptă. Deci aceștia nu sunt socotiți în rândul „oamenilor”.

Cuvântul grecesc pentru »a astupa gura« înseamnă textual „a pune botniță”. În Noul Testament se mai întâlnește în Matei 22.12,34; Marcu 1.25; 4.39; Luca 4.35; 1 Timotei 5.18. În Romani 4.7 se folosește un cuvânt înrudit. În 1 Corinteni 9.9 este un alt cuvânt. Aici înseamnă: a reduce la tăcere.

Cei necredincioși vorbesc cu plăcere rău despre cei credincioși. Ei nu-i înțeleg și nici nu-i cunosc cu adevărat și cu atât mai puțin motivele și ținta faptelor și cuvintelor lor (1 Corinteni 2.8,15). Din păcate noi le oferim suficiente motive pentru aceasta, prin faptele noastre bune și uneori rele. Ei le prind cu plăcere. Câtă pagubă s-a adus deja prin aceasta mărturiei Domnului. Numai un râu de *fapte* bune (nu de *cuvinte* bune) aduce pe cei necredincioși la tăcere (Faptele apostolilor 4.14,21). Este voia lui Dumnezeu, ca noi să facem așa.

Dar aceasta nu înseamnă, că noi trebuie să renunțăm la libertatea noastră! Noi am fost chemați prin Hristos la libertate și niciodată nu trebuie să ne lăsăm duși în robie (Galateni 5.1,13). Noi am fost eliberați de Satana, de lume, de păcat și de eul nostru și am fost aduși în adevărata poziție a unei creaturi: apți pentru a sluji lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata slobozenie pentru o creatură și singurul fel în care ea poate să găsească adevărata satisfacție. Căci creatura a fost creată pentru Creator (Coloseni 1.16). Toate aptitudinile ei, toate puterile ei, atât cele spirituale cât și cele trupești, au fost create așa fel, că sunt în chip desăvârșit apte pentru a sluji Creatorului. Din această rezultă, că ele vor corespunde scopului lor, când stau în slujba Creatorului. Creatura poate avea adevărata satisfacție și îndestulare numai atunci când folosește întreaga capacitate a forțelor ei pentru scopul destinației ei; adică, așa cum a fost creată. Eliberarea pentru un om înseamnă eliberare de tot ce îl împiedică să slujească lui Dumnezeu. Libertate înseamnă să fie în chip desăvârșit liber pentru a sluji Creatorului.

Satana încearcă să ne convingă, că libertate înseamnă să putem face propria voie. Dar omul este o creatură și deci nu este în stare să acționeze independent. Dacă voința lui nu este cârmuită de Dumnezeu, atunci el va fi folosit abuziv de Satana. În felul acesta lucrarea sub călăuzirea voinței proprii este sclavie, sclavie sub voința stricată a omului căzut și în realitate sclavie sub Satana.

Nu, noi nu trebuie să renunțăm niciodată la libertatea noastră. Cu toate că noi trebuie să fim supuși oricărei stăpâniri omenești, cu toate că robii trebuie să fie supuși stăpânilor lor și femeile să fie supuse soților lor, cu toate că noi trebuie să facem bine tuturor oamenilor și (Galateni 6.10), dacă este nevoie, să ne facem sclavii tuturor (1 Corinteni 9.19), – noi nu avem voie să renunțăm niciodată la libertatea noastră. Noi avem voie să slujim lui Dumnezeu; Domnul este Stăpânul nostru. Dacă trăim prin Duhul Sfânt, atunci avem voie să și umblăm prin El (Galateni 5.16,25). Dar aceasta înseamnă că noi nu folosim libertatea noastră ca manta acoperitoare a acțiunilor noastre făcute prin voința noastră stricată, păcătoasă, așa cum ne batjocoresc dușmanii noștri (Romani 3.8). Noi suntem sclavii lui Dumnezeu. Cuvântul Dumnezeu nu este însoțit de articol, prin aceasta este prezentat clar caracterul și mărima lui Dumnezeu.

Versetul 17

1 Petru 2.17: Cinstiți pe toți oamenii, iubiți frățietatea; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!

»Cinstiți pe toți oamenii« stă în greacă în forma de poruncă, timpul aorist. Aceasta înseamnă că eu trebuie să cinstesc totdeauna pe toți oamenii, acolo unde este necesar. Următoarele trei cazuri deosebite sunt porunci la timpul prezent. Aceasta înseamnă o datorie permanentă. Noi trebuie să iubim totdeauna frățietatea, să ne temem totdeauna de Dumnezeu și să onorăm totdeauna pe împărat.

Noi nu trebuie să uităm niciodată, că Dumnezeu a creat pe om după Chipul Său (Geneza 1.27). Chiar dacă după căderea în păcat omul nu mai păstrează *asemănarea* cu Dumnezeu (Geneza 5.1-3), el rămâne după *chipul* lui Dumnezeu, cum nu este nicio altă creatură. (1 Corinteni 11.7). El uită, și vrea să uite aceasta, deoarece starea și faptele lui îl condamnă. Dar Dumnezeu nu uită, și nici noi nu ar trebui să uităm. Chiar dacă omul s-a coborât la nivelul unui animal, și se arată ca atare, el nu este un animal. Urmările faptelor și stării lui dovedesc că Dumnezeu l-a creat pentru un scop mult mai înalt. Dacă un om se comportă ca un animal, va avea parte de urmări, pe care un animal nu le are.

Noi trebuie să cinstim pe fiecare om în parte, după poziția lui și după însușirile lui. Chiar și pe cel mai neînsemnat și cel mai decăzut trebuie să-l cinstim din cauza demnității lui de om, ca fiind cea mai înaltă creatură de pe pământ. Respectul pe care noi îl acordăm, nu le va aminti el de adevărata lor poziție? Poate că în felul acesta vor fi mișcați prin harul lui Dumnezeu care lucrează în inima lor, ca să se ridice din starea în care se află.

Cuvântul grecesc pentru »frățietate« se întâlnește numai aici și în capitolul 5 versetul 9 (1 Petru 5.9). El desemnează un cerc mai restrâns decât acela alcătuit de „toți”. Acestuia îi aparțin aceia, care inițial, ca toți ceilalți oameni, au căzut de la Dumnezeu, dar acum au fost aduși înapoi la El și pe locul, pe care Dumnezeu a așezat la început pe oameni, da, pe un loc mult mai înalt: ei sunt născuți din nou și au fost aduși pe locul ascultării (1 Petru 1.2-3). Da, ei sunt părtași ai naturii dumnezeiești (2 Petru 1.4). Dragostea ar trebui să se reverse fără bariere spre ei. Dar noi știm, că, din păcate, vin multe lucruri care fac ca dragostea să se răcească. De aceea este foarte necesară atenționarea cu privire la această datorie

permanentă, de neîntrerupt, ca să iubim frățietatea.

Aici nu este vorba de dragostea pentru prietenii credincioși, sau față de aceia care merg cu credincioșie pe drumul lor, sau pentru aceia care sunt canale ale binecuvântării pe care o primim de la Domnul. Această dragoste are justificarea ei în Scriptură. Dar aici este vorba de dragostea față de toți credincioșii ca atare. »Și oricine iubește pe Cel ce l-a născut, iubește și pe cel născut din El.« (1 Ioan 5.1).

Dar această dragoste nu se va arăta totdeauna în același fel. Noi trebuie să iubim pe frați, dar să nu iubim felul lor de gândire lumească, carnală. Dragostea noastră se poate arăta câteodată prin atenționări, pedeapsă, da, chiar și prin întreruperea oricăror relații cu ei. Noi trebuie să iubim »frățietatea«. Aceasta înseamnă, că noi ne depărtăm de cineva care încearcă să facă dezbinări, strângând oameni în jurul lui (Tit 3.10) și nu primim în casele noastre, și nici nu salutăm pe cineva care nu aduce învățătura lui Hristos, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne interzice aceasta (2 Ioan 10), dar și pentru că noi nu iubim ce duce la destrămarea frățietății, ci mai degrabă urâm (1 Ioan 5.2). Dragostea noastră față de frățietate lucrează în noi această ură împotriva lui Satana și uneltele lui, chiar și atunci când unealta a fost probabil mult timp onorată ca slujitor dotat al lui Dumnezeu.

Cât de necesar este ca să ne temem permanent de Dumnezeu. »Frica de Domnul este începutul înțelepciunii« (Proverbele 9.10). Ea este și începutul științei (Proverbele 1.7). Dacă nu există temere de Dumnezeu, nu va rezulta nimic bun din această stare. Dar teama *sfântă* de Dumnezeu alungă orice *frică* de El și orice *frică* de oameni.

Teama sfântă de Dumnezeu nu este frică de El. Cu cât am cunoscut mai mult pe Dumnezeu în dragostea Sa și în harul Său, cu cât ne-am apropiat mai mult de El și astfel am cunoscut mai mult dragostea Sa și harul Său, în care stăm înaintea Lui, cu atât mai mare va fi teama noastră de a face ceva care Îl întristează și nu este în concordanță cu părțasia Lui minunată.

Ultimul lucru aici este: »dați cinste împăratului«. Și aceasta trebuie să aibă loc fără întrerupere. Aici nu este vorba de împărăție, ci de *persoana* împăratului, sau a aceluia care ocupă locul cel mai înalt în regim. Dar el nu trebuie onorat din cauza caracterului lui personal, sau a însușirilor lui bune, ci pentru că este împărat. El reprezintă pe Dumnezeu în lucrurile pământului. Providența lui Dumnezeu a pus această persoană în această poziție, ca acolo să facă lucrarea la care Dumnezeu vrea să-l folosească. În felul acesta copilul lui Dumnezeu poate să-l onoreze permanent și totodată să se roage pentru el, ca el să vină la pocăință și la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2.1-4).

Cât de mult coincide versetul nostru cu cuvintele apostolului Pavel: »Dați tuturor ce sunteți datori să dați; cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați teama, dați-i teamă; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții« (Romani 13.7-8).

Vers. 18-20

1 Petru 2.18-20: Slujitorilor, fiți supuse stăpânilor voștri cu toată temerea, nu numai celor

ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit. Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.

Este deosebit de clar, că sclavia este în contradicție cu voia lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat pe om după chipul Său și l-a așezat cap peste creația pământească. Dacă un om devine cu trup și viață proprietatea unui alt om, atunci aceasta este o contradicție totală cu locul și demnitatea omului în ordinea creației lui Dumnezeu. Păcatul, care a stricat toată ordinea divină, este izvorul oricărei sclavii.

Cum se face atunci că apostolul, și împreună cu el întreg Noul Testament, nu numai că nu condamnă sclavia, ci, dimpotrivă, o recunoaște? El dă indicații sclavilor, cum să se comporte în robia lor. Tot așa apostolul Pavel dă reguli de comportare a stăpânilor sclavilor, dar nu le spune că ei trebuie să elibereze pe sclavii lor.

Creștinii sunt străini pe pământ și nu au parte la rânduielile societății umane, și nici nu au nimic a face cu ele, cel mult, ca străini, vin în contact cu ele. Misiunea lor nu este să îmbunătățească lumea, ci să reveleze pe Hristos în această lume. Dumnezeu ne-a făcut cunoscut cum gândește El despre lume. »Știm că suntem din Dumnezeu, și că toată lumea zace în cel rău« (1 Ioan 5.19).

Dumnezeu a venit în Domnul Isus cu un mesaj al harului pentru lume, la conviețuirea organizată a oamenilor. »... că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor« (2 Corinteni 5.19). Dar lumea a refuzat mâna întinsă a lui Dumnezeu. Ea a crucificat pe Acela în care a venit acest har la ea și numai prin care putea să fie binecuvântată. Pentru ea nu mai este acum niciun har (ci numai pentru persoane individuale), ci numai judecata. Dumnezeu nu încearcă să îmbunătățească lumea, care a dovedit pe deplin că stă sub puterea Satanei. El vrea s-o judece; dar El a amânat această judecată până astăzi, deoarece vrea să mai salveze oameni din ea (2 Petru 3.9). Făcând excepție de aceasta, El lasă lumea în propria ei soartă. Copiii Lui trebuie să facă același lucru. Ei trebuie să recunoască că lumea este incorigibil de rea. Dar ei trebuie să descopere în ea pe Dumnezeu în caracterul în care El se face acum cunoscut: ca Dumnezeu-Mântuitorul, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 2.4). El suportă totul din partea lumii, deoarece nu vrea încă să o judece. Această poziție trebuie s-o ocupăm și noi, dacă venim în contact cu ea.

Apostolul nu folosește aici cuvântul obișnuit întrebuințat pentru „slujitoro” (doulos), care se mai întâlnește numai în Luca 16.13, Faptele apostolilor 10.7 și Romani 14.4. Acestea erau persoane care aparțineau gospodăriei, comunității tuturor celor din casă (Leviticul 22.10-13). După noțiunile din timpul acela, ele aparțineau familiei.

Să nu ne gândim la sclavi atunci când citim cuvântul slugă. Dar în acel timp erau practic numai sclavi. În Roma și în Grecia erau, de exemplu, mai mulți sclavi decât oameni liberi. Numele cu care erau desemnați stăpânii (despotais, de la care derivă cuvântul despot) arată foarte clar că apostolul îi vede ca sclavi. Acest cuvânt (despot) este folosit în greaca clasică:

pentru stăpânii casei, care în mod obișnuit decideau fără restricții în familia și casa lor; pentru stăpân, în opoziție cu sclavul; pentru domnitorul absolut, care nu este îngăduit prin nicio lege în desfășurarea puterii lui absolute; pentru zei, pentru a arăta puterea lor.

Tot așa a fost folosit pentru cezarul de la Roma. În 1 Timotei 6.1,2; Tit 2.9 se folosește acest cuvânt pentru stăpânii sclavilor. Se mai folosește de șase ori pentru Dumnezeu și pentru Domnul Isus.

Apostolul Petru se adresează în mod deosebit acestei grupe de sclavi. Eu cred că versetul nostru se leagă de versetul 13. Acolo s-a spus, că ei trebuie să fie supuși oricărei stăpâniri omenești. Mai întâi au fost numiți împărații și dregătorii (guvernatorii) trimiși de ei, și acum urmează stăpânii acestor sclavi. Slujitorii au venit mai frecvent în contact cu stăpânii lor, decât ceilalți sclavi. Ei trăiau toată ziua în casă. Cât de mare era pericolul în acest caz, ca să fi provocați. Cuvântul lui Dumnezeu ne relatează (Neemia 5) cât de aspru se purtau căpeteniile lui Israel cu frații lor sărăciți, și cât de răi erau stăpânii păgâni, chiar și grecii cei iubiți. Este cunoscut despre romani cât de nemiloși se purtau cu sclavii lor. Mulți sclavi s-au răsculat din cauza deznădejdiei. Răscoala sclavului Spartacus a adus Roma la marginea decăderii. Sclavii nu erau mai mult decât unelte vii, erau posesiuni de care se dispunea după bunul plac și cu care se făcea, ce se voia.

Cât de rău trebuie să le fi fost sclavilor iudei, care aveau stăpâni păgâni! Ce greutăți trebuie să fi avut ei, atunci când nu voiau să participe la slujbele aduse idolilor, și cu cât mai mult aceasta era valabil pentru creștinii dintre iudei, căroro le scria Petru!

Viața lor era curată și morală în mijlocul unei necurății și imoralități îngrozitoare, care caracteriza păgânismul (Romani 1.23-32). Cât de mult trebuie să fi atins comportarea lor conștiința stăpânilor lor! Dar nu este o conștiință atinsă, atâta timp cât nu ajunge la o pocăință reală înaintea lui Dumnezeu, tocmai cauza pentru a se adânci și mai mult în păcat și să urmărească cu o ură și mai mare pe aceia prin care conștiința a fost lovită? Nu era motivul pentru care iudeii au urât pe Domnul Isus, tocmai faptul că ei au recunoscut că El era fără păcat și prin aceasta conștiința lor s-a convins de propria păcătoșenie?

Cât de mult aveau de suferit credincioșii iudei de la iudeii necredincioși, ai căror sclavi erau! Cât de mult urăște un om nemântuit pe cel care îi arată greșelile! Și cu toate acestea, de cele mai multe ori acești stăpâni nu voiau să vândă pe sclavii lor creștini, deoarece în slujirea lor erau în mod obișnuit mult mai buni decât ceilalți. Este remarcabil câtă valoare acordă Cuvântul lui Dumnezeu comportării sclavilor și celorlalți subordonați. În Efeseni 6, Coloseni 3, 1 Timotei 6, Tit 2 sunt atenționați, iar în epistola către Tit se prezintă un motiv concret pentru aceasta: »ca să facă în totul cinste învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.«

Cu cât mai jos este locul pe care cineva îl ocupă în societate, cu atât mai mult are ocazia să fie un martor. Dacă creștinul este supus într-un loc în care autoritatea, căreia trebuie să i se supună, a luat naștere numai prin păcat și unde această autoritate este folosită abuziv, deseori chiar pentru a încerca interzicerea lucrării pentru Dumnezeu, cât de mult va fi revelat Domnul și puterea harului prin aceasta! Domnul Însuși a venit pe pământ ca să slujească, El a ocupat locul cel mai de jos și a fost ascultător până la moarte de cruce (Filipeni 2). El Însuși S-

a făcut model pentru toți cei subordonați. Oricine îl urmează, îl revelează prin aceasta. Ce mărturie este aceasta înaintea lumii!

A fi supus nu este același lucru cu a asculta. Este adevărat, supunerea se arată de cele mai multe ori prin ascultare. Dar dacă un stăpân poruncește ceva care este evident împotriva voinței clare a lui Dumnezeu, atunci trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni (Faptele apostolilor 4.19). Dar și atunci poți să fi supus. În ce fel se poate arăta că trebuie și vrei să ascuți de Dumnezeu?

Am văzut mai înainte că »cu toată temerea« nu înseamnă frică. Aceasta exprimă desigur și atitudinea față de stăpâni: acordarea onoarei care se cuvine și bună cuviință. Dar versetul 20 arată clar, că înainte de toate este vorba, ca eu, ca slujitor, să mă tem să nu revelez fals pe Dumnezeu. Comportarea mea și atitudinea mea trebuie să arate și stăpânilor cine este Dumnezeu. Cât de îngrozitor este gândul să prezinți o caricatură a lui Dumnezeu.

Nu este nicio virtute creștină să fi supus stăpânilor buni și binevoitori. Aceasta o pot face și cei necredincioși. Dar cei credincioși trebuie s-o facă și față de cei »greu de mulțumit« (sau răutăcioși). Cuvântul grecesc pentru „răutăcioși” se mai întâlnește în Luca 3.5 (strâmb), Faptele apostolilor 2.40 (ticălos, pervers), Filipeni 2.15 (ticălos), și aici. El caracterizează pe stăpâni nu numai ca fiind aspri, ci și ca nedrepti și capricioși, arbitrari, imprevizibili și inechitabili.

»Pentru că acesta este un har, dacă cineva, pentru cugetul (conștiința) lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept« (1 Petru 2.19). Deci este un har să suferi nedreptatea și s-o suporti, cel puțin când este din pricina conștiinței față de Dumnezeu. Depinde din ce cauză cineva suferă ceva. Am văzut oameni care la exterior au suferit în tăcere cele mai grele lucruri, dar în inima lor nu au făcut așa. Au făcut așa, numai pentru că știau că dacă se vor împotrivi public vor avea parte de consecințe neplăcute. Au așteptat momentul când puteau să se răzbune, sau au fost așa de indiferenți, că nu s-au mai împotrivit.

Motivul acțiunilor unui creștin trebuie să fie Dumnezeu. Dacă conștiința lui a fost instruită de Cuvântul lui Dumnezeu, el știe că Dumnezeu ia momentan totul de la oameni, deoarece El vrea să le ofere ocazia să se pocăiască, ca astfel să devină mântuiți (Tit 2.9-11, 1 Timotei 2.1-7). Și Dumnezeu dorește ca noi să-L revelăm ca Dumnezeu-Mântuitorul.

Deci dacă cineva suferă pe nedrept și apoi ascultă de vocea conștiinței lui, care îi spune, că trebuie să suferă, deoarece este creștin, și din dragoste și ascultare față de Dumnezeu face așa, acesta este har. Este răspunsul în cel credincios dat harului lui Dumnezeu. În această situație este un urmaș al lui Dumnezeu, după măsura lui, și umblă în dragoste, așa cum Hristos l-a iubit (Efeseni 5.2). Remarcabil este că apostolul Petru nu vorbește aici numai despre slujitori, ci despre credincioși în general. El nu scrie »voi«, ci, »cineva«!

Lumea numește nebunie o astfel de comportare. Ea nu vrea ca cineva să facă cu ea ce vrea el. Pentru inima firească este o mare problemă în privința aceasta. Și probabil este mult mai greu să vezi cum alții suferă pe nedrept și să suferi, în mod deosebit când nedreptatea ia un caracter religios.

Dar noi trebuie să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (versetul 9). Domnul Isus a suferit tot ce I-au făcut oamenii. Dumnezeu a suportat ca mâinile păcătoase, murdare, ale creaturii Lui să prindă pe Fiul Său, să-L maltrateze, să-L înjosească în chip îngrozitor și la urmă să-L răstignească – pe El, care a venit plin de dragoste și har la aceste creaturi, ca să le binecuvânteze. Dacă facem ce scrie apostolul, vom vesti virtuțile acestui Dumnezeu, iar Hristos va fi revelat și văzut în noi.

Apostolul Petru vorbește aici despre suferințe din pricina conștiinței. În capitolul următor vorbește despre suferințe din pricina neprihănirii și despre suferințe pentru rău (1 Petru 3.14-17) și în capitolul 4 despre suferințe împreună cu Hristos și pentru Hristos (1 Petru 4.12-16).

S-ar putea ca eu să sufăr din când în când din cauza faptelor mele rele. Dar Petru spune că aceasta nu trebuie să aibă loc niciodată. Hristos a suferit odată pentru păcate (1 Petru 3.17-18). Eu pot să sufăr din pricina conștiinței, dacă îndur nedreptățile. Eu pot să sufăr pentru dreptate, dacă refuz să fac nedreptate. Pot să sufăr pentru numele Domnului Isus, dacă mărturisesc Numele Lui și prin aceasta sunt batjocorit sau prigonit. Și eu pot să sufăr împreună cu Hristos, dacă ocup în lume împreună cu El locul lepădării, și atunci când iubesc Adunarea Sa și port grijă față de ea.

Este clar, că nu este niciun merit și nicio laudă dacă sufăr lovituri pentru lucrurile rele de care mă fac vinovat. La un creștin ar trebui să nu se întâlnească așa ceva. Apostolul numește în capitolul următor un motiv ciudat: »Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți« (1 Petru 3.19). Aceasta a fost lucrarea lui Hristos, pentru ca să nu mai fie nicio pedeapsă pentru noi. De aceea noi să nu suferim ca unii care au făcut răul. Dar dacă suferim, pentru că facem binele, și în niciun caz nu am oferit prilejul pentru pedeapsă și maltratare, atunci aceasta este har de la Dumnezeu.

Lumea spune că aceasta este imposibil, mai presus de puterea omenească, și totuși Dumnezeu așteaptă aceasta de la copiii Lui, și anume nu numai de la marii Lui slujitori, ci și de la cei mai neînsemnați sclavi. Dar El le dă un exemplu minunat, unde ei îl văd aplicat în practică. El le prezintă pe Fiul Său: »... care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea ... Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre« (Evrei 12.2-3). Duhul Sfânt însă, care locuiește în noi, este puterea care ne face apti să urmăm pe Hristos în privința aceasta. Deci, este har de la Dumnezeu. Dumnezeu privește cu plăcere, căci este revelarea Lui Însuși, și anume în mijlocul unei lumi care a lepădat pe Dumnezeu și este condusă de Satana.

Vers. 21-23

1 Petru 2.21-23: Și la aceasta ați fost chemați: fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug”. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, că noi am fost chemați cu chemarea puterii lui Dumnezeu, ca să fim îndreptățiți și proslăviți, ca să fim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8.30). Pentru aceasta Dumnezeu ne-a făcut să avem parte de toate urmările lucrării Domnului de pe cruce (Efeseni 1.6-7) și prin Duhul Sfânt ne-a făcut una cu Domnul proslăvit în ceruri (1 Corinteni 12.13; Efeseni 1.22-23). Aceasta înseamnă că noi deja acum prin credință, și în curând în realitate, vom împărții cu El tot ce a primit ca Om de la Dumnezeu (Ioan 17.5,22), dar și că noi ocupăm acum pe pământ împreună cu El locul repudierii. Noi am fost chemați deci pentru slava cerească, și până atunci trebuie să suferim pe pământ ca martori ai lui Dumnezeu (Filipeni 1.29).

Felul de comportare, pe care apostolul l-a prescris acestor sclavi credincioși (și totodată și nouă) în versetele 18 până la 20 nu este de la el însuși, și acest fel de comportare nu fără niciun scop a fost prezentat așa de aspru, ci era o parte a chemării lor! Fiind făcuți una cu Hristos, trebuiau să meargă pe același drum ca și El și trebuiau să se comporte ca El. Dar pentru aceasta Îl aveau pe El ca model minunat. Privirea spre El, nu schimbă ea toate lucrurile? Suferința, care ne aduce în legătură cu El, face inima fericită (Faptele apostolilor 5.41), oricât de mare ar fi suferința. Desigur, aici nu este vorba de suferințele pe care Domnul le-a purtat ca să ne mântuiască. În privința aceasta nu vom putea niciodată să călcăm pe urmele Lui. Aici este vorba de suferințele pentru neprihănire, etc. Hristos a fost lumina, și ei au urât lumina. El a mărturisit că lucrările lumii sunt rele, de aceea ei L-au urât (Ioan 7.7). Ei L-au urât din cauza dragostei și bunătății Lui (Psalmul 109.3-5)!

Noi avem parte împreună cu El de acest loc al lepădării și suferinței. Noi nu suntem din lume, tot așa cum nici El nu este din lume (Ioan 17.16), și de aceea lumea ne urăște. Dar ce mângâiere este pentru noi: »Știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră« (Ioan 15.18-20)!

Domnul Însuși ne-a învățat cum trebuie să ne revelăm potrivit cu voia Sa și cu voia lui Dumnezeu (Luca 6.27-36). Dar în viața Lui pe pământ vedem aceasta realizat practic. Vedem de asemenea că este revelarea caracterului Tatălui (Matei 5.48).

Cuvântul grecesc folosit aici pentru »pildă« se întâlnește în Noul Testament numai aici. În afară de Noul Testament se mai folosește pentru modele folosite de copii pentru copierea literelor, ca în felul acesta să învețe literele, sau pentru desene, pentru a trage liniile conform modelului.

Creștinismul nu este o învățătură, nu este o dogmă, ci o persoană vie. Dogmele pot da cunoștință, dar niciodată nu pot forma sufletele și nici nu pot da putere pentru umblare. Creatura trebuie să aibă un obiect de la Dumnezeu pentru inima și sufletul ei. Dumnezeu L-a dat pe El, pe Acela în care Și-a găsit toată plăcerea: pe Fiul dragostei Lui (Coloseni 1.13)!

Oamenii, chiar și cei mai mari slujitori ai lui Dumnezeu, dezamăgesc (Luca 9.40). Dar cum să nu ne împlinească *El* așteptările noastre, ale cărui desăvârșiri umplu inima Tatălui cu bucurie și satisfacție? În afară de aceasta El este Mântuitorul meu, căruia Îi datorez totul. Când privesc suferințele Lui, totul se schimbă, indiferent care sunt împrejurările prin care trec. Este bucuria inimii mele să am dreptul să am parte de aceste suferințe (Faptele apostolilor 5.41, Filipeni 3.10). Și inima mea știe că El le-a îndurat pentru Mine.

Așa cum am spus, aici nu este vorba de suferințele Domnului, pe care le-a îndurat pentru mântuirea noastră. În privința aceasta nu-L putem urma. Pentru noi ar însemna iadul, dacă am intra sub judecata lui Dumnezeu. Suferințele Domnului pentru mântuirea noastră au avut loc pe cruce, așa cum ne învață versetul 24 și multe alte sute de locuri din Scriptură. Acolo a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi (Romani 8.3; 2 Corinteni 5.21), așa că judecata unui Dumnezeu drept și sfânt, care nu a cruțat nimic, L-a lovit și L-a așezat în țărâna morții (Zaharia 13.7; Psalmul 22.15).

Dar nu a fost întreaga viață a Domnului pe pământ o suferință (Psalmul 102.1-8)? Ce trebuie să fi fost pentru sufletul Lui sfânt să trăiască pe acest pământ murdar, în această atmosferă păcătoasă! Ce a însemnat pentru El să fie răsplătit cu ură pentru dragostea Lui (Psalmul 109.2-5), să fie ispitit de Satana cu toate ispitele murdare care stăteau la dispoziția lui Satana (Luca 4.1-13)? Cât de mult a suferit sub împotrivirea păcătoșilor (Evrei 12.3) și sub necredința celor care Îl înconjurau! El vorbește despre câini care Îl înconjoară, tauri din Basan, care erau împrejurul Lui (Psalmul 22.13-22). El plânge: »Ocara Îmi rupe inima« (Psalmul 69.20).

Nu erau toate aceste suferințe pentru noi, cu toate că nu erau suferințe de suplinire, nu erau suferințe pentru mântuirea noastră? El a trebuit să ia suferința asupra Lui, ca să devină clar, că El putea să fie jertfa desăvârșită pentru păcatele noastre. Scriptura mai numește și un alt motiv. El a avut parte de toate stările, de toate greutățile, de toate ispitele, de care avem noi parte, ca să poată fi pentru noi un Mare preot milos și vrednic de încredere (Evrei 2.17). El cunoaște toate aceste lucruri din experiență și știe ce suntem noi. În felul acesta poate să ne vină în ajutor, pentru ca noi să găsim har și să fim ajutați la vreme de nevoie (Evrei 4.14-16). În felul acesta a devenit urzitorul (inițiatorul) mântuirii noastre, care este apt să ne ducă pe toți la slavă (Evrei 2.10).

Cum se scufundă greutățile și suferințele noastre când le comparăm cu suferințele Lui! Cât de mici devin ele, când privim la El! În același timp inimile noastre știu, că din dragoste pentru noi El a luat suferința asupra Lui: pentru ca să poată fi jertfa desăvârșită pentru noi și să ne înțeleagă în suferințele și simțămintele noastre. În această Persoană, pe care inimile noastre o admiră și o adoră, vedem cum să ne comportăm noi în astfel de împrejurări. Nu călcăm noi atunci cu bucurie pe urmele Lui? Cât de mult mișcă inimile noastre aceste două scurte cuvinte »pentru voi« (1 Petru 1.20) sau »pentru noi«! Pentru noi a fost El arătat la sfârșitul vremurilor! Pentru noi a fost El făcut păcat (2 Corinteni 5.21)! Pentru noi a murit El (Romani 5.8). Pentru noi S-a adus lui Dumnezeu ca un prinos și o jertfă de bun miros (Efeseni 5.2). Fiecare dintre noi poate spune: »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2.20). Găsim aici, că El a trăit pentru noi 33 de ani pe pământ și a îndurat toate aceste suferințe, de la iesle și până la cruce. O, cine este ca El, așa de blând și de bogat în dragoste, putere și îndurare! În unele manuscrise stă scris „pentru noi” în loc de „pentru voi”. Mărturia generală însă este „pentru voi”. Aceasta este în concordanță cu tema generală a acestei scrisori. Înțelesul nu se schimbă însă prin aceasta. Este clar, că Domnul a suferit pentru fiecare credincios și este un exemplu pentru fiecare.

Cuvântul grecesc pentru „a urma” este folosit în general pentru a urma pe cineva. Prefixul „epi” înseamnă „sus”, că a urma înseamnă să fi foarte aproape de cel care merge înainte. Noi trebuie să mergem foarte aproape – mai exact compact – după Domnul Isus, mergând pe

urmele pașilor Săi: să mergem *în* urma pașilor Săi, așa cum se traduce.

Noi trebuie deseori să suferim, deoarece am făcut ceva greșit. Chiar și atunci când nu am păcătuit, purtarea noastră este deseori foarte slabă. Nu trebuie noi să ne smerim totdeauna din cauza aceasta? Dar Domnul a fost desăvârșit. El nu a făcut niciun păcat. El putea să spună iudeilor: »Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?« (Ioan 8.46) Forma în limba greacă (aorist) dă cuvântului o putere așa de mare, că se poate citi și așa: „Care niciodată, în niciun caz unic, nu a făcut păcat!”

»Păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3.4). El este comportarea care nu ține seama de autoritatea care este peste noi, deci de Creator. Fiecare faptă, fiecare cuvânt și fiecare gând, pe care o creatură le are de la sine însuși, este păcat. Dar Domnul putea să spună: »Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui« (Ioan 4, 34), și: »totdeauna fac ce-L este plăcut« (Ioan 8.29).

Apostolul Pavel merge mai departe. El scrie: »Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat« (2 Corinteni 5.21) și »Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat«, adică despărțit în totul de păcat (Evrei 4.15). Domnul nu numai că nu a făcut niciodată ceva greșit, ci El avea și o natură sfântă și drept urmare nu avea păcatul locuind în El. A fost născut dintr-o femeie, și era deci Om cu adevărat (Galateni 4.4), dar El nu a fost născut dintr-un bărbat: puterea Celui Preaînalt a umbrit pe fecioara Maria, și de aceea Domnul nu a avut o natură păcătoasă, așa cum are orice urmaș al lui Adam: El era »Sfântul care se va naște« (Luca 1.35).

»și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug«

Vicleșugul vorbește despre înșelăciune și este contrariul adevărului și sincerității. Fiecare cuvânt al Domnului exprima clar gândurile Lui. Toate erau sincere și curate. Când a fost întrebat, cine era El, a putut să răspundă: »Ceea ce de la început vă spun că sunt« (Ioan 8.25). Orice cuvânt, pe care îl rostea, era revelarea a ceea ce El era în Sine Însuși. Cuvântul »s-a găsit« arată că a avut loc o cercetare. Ei au încercat să-L prindă în vorbirea Lui (Matei 26.60), dar nu le-a reușit. După fiecare interogatoriu, judecătorul a trebuit să-L declare nevinovat (Ioan 19.4-6). Sinceritatea Lui a rezistat tuturor încercărilor. Și în privința aceasta El este modelul nostru!

Cuvântul grecesc pentru „a insulta” poate fi tradus prin a batjocori, a ocări, a disprețui (Ioan 9.28; Faptele apostolilor 23.4). Dar oricât de mult ar fi batjocorit ei pe Domnul, El nu a răspuns cu batjocuri; oricât de mult a suferit El din cauza comportării lor nedrepte și îngrozitoare, El nu a amenințat. Cât de simplu putea Domnul să le spună, că El se va răzbuna odată, când va apare ca Judecător (Ioan 5.22). Dar în loc de aceasta, El s-a rugat la cruce: »Tată, iartă-i«.

El nu a fost insensibil la tot ce l-au făcut oamenii. Putem să citim, în Psalmii care vorbesc profetic despre suferințele Lui, cât de mult a fost lezat de tot ce l-au spus și l-au făcut oamenii (Psalmul 22.69; Psalmul 102; Psalmul 109). Domnul a simțit toate acestea mult mai adânc decât noi, deoarece simțămintele Lui nu au fost atrofiate prin păcat, și în afară de aceasta El era dragostea. Pe lângă aceasta, El mai era și Creatorul universului (Ioan 13.3), și erau

creaturile Lui care Îi făceau toate aceste rele.

Dar ochii Lui erau îndreptați numai spre Tatăl. Niciodată nu a făcut voia proprie, ci numai voia Tatălui. El a ocupat locul cel mai de jos, cu toate că era Cel mai Înalt. Pe pământ nu există niciun loc mai jos decât locul ascultării. Dar nu există nimic mai curat, nimic care să înalțe mai mult pe om din punct de vedere moral, decât ascultarea permanentă de Dumnezeu.

Domnul nu a răspuns cu împotrivire și nu a amenințat, ci a predat totul Aceluia care judecă drept. Sunt multe păreri cu privire la ceea ce Domnul a predat lui Dumnezeu. Unii se gândesc la suferințele Lui, alții la oamenii care Îl prigoneau: pentru a fi judecat, sau în legătură cu rugăciunea Sa de pe cruce: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac«. Cei mai mulți gândesc că Domnul Însuși S-a predat Lui. Dacă este vorba de ceva concret, pe care Domnul să-l fi încredințat lui Dumnezeu, atunci eu cred că ar trebui să se spună »pe Sine«, așa cum de altfel s-a și tradus.

Întrebarea este, dacă trebuie adăugat ceva. Textual se spune în greacă: „ci a încredințat Celui care judecă drept”. Nu este intenția Duhului Sfânt să spună aceasta la modul general? Este adevărat, că din punct de vedere lingvistic nu este frumos, dar înțelesul este desăvârșit de clar. Ochii Domnului erau îndreptați numai spre Dumnezeu. El a luat toate lucrurile din mâna Sa, ca și cum ar veni de la El. El nu le-a judecat, ci a lăsat judecata pe seama Aceluia care judecă drept.

Dacă și noi facem așa, boldul suferințelor s-a dus. Noi lăsam totul în seama Tatălui, nu judecăm nimic, ci le luăm din mâna Sa, așa cum a făcut David, când Șimei i-a zis să blesteme. El a zis: »Da, să blesteme, pentru că dacă Domnul i-a zis: „Blestemă pe David!”, cine va zice: „De ce faci așa?”« (2 Samuel 16). Și așa cum zice apostolul Pavel: »Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă, este Domnul« (1 Corinteni 4.3-4). Atunci vom lăsa pe seama lui Dumnezeu împrejurările noastre, oamenii, care ne fac ceva, da, chiar și sentința asupra faptului, dacă a fost drept sau nu tot ce a venit peste noi, sau ce facem noi înșine, sau ceea ce suntem, sau ce sunt alții, căci știm că numai judecata Lui este desăvârșită. Cuvântul grecesc pentru „a încredința” înseamnă literalmente, să predai în mâinile altuia.

Vers. 24-25

1 Petru 2.24,25: El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați. Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre.

Am văzut în versetele anterioare, că Hristos a suferit pentru noi în viața Sa pe pământ, pentru ca să ne poată înțelege atunci când ajungem în aceleași împrejurări (Evrei 2.10-18). El poate atunci să simtă împreună cu noi și să se înfățișeze ca Preot înaintea lui Dumnezeu pentru noi, pentru ca noi să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie (Evrei 4.15-16; Evrei 7.25). Dar Petru ne prezintă comportarea și felul de gândire al Domnului în aceste suferințe, pentru

ca noi să-L avem pe El ca model, cum să fim atunci când avem parte de suferințe.

În aceste versete el trece de la suferințele din viața Domnului la suferințele Lui de pe cruce. În privința aceasta Domnul nu este un model pentru noi. Noi nu-L putem urma în lucrarea de răscumpărare! Domnul ne este prezentat aici în mod deosebit ca jertfa pentru vină, care a purtat judecata lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, ca prin aceasta inimile noastre să aibă un motiv ca să nu mai facă voia proprie, ci numai voia lui Dumnezeu. Facerea voii proprii este păcat pentru creatură. Misiunea ei este să slujească lui Dumnezeu, și deci să fie ascultătoare. Cu cât mai mult este valabil aceasta pentru noi cei care am fost răscumpărați cu prețul sângelui Lui. Noi am fost aduși la ascultarea lui Hristos (1 Petru 1.2).

Nu sunt inimile noastre impresionate când citim că El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn? În limba greacă cuvântul păcate este însoțit de articol. De aceea s-a tradus prin „păcatele noastre”. Păreră este că Domnul a purtat păcatele *noastre* în *propriul Său trup*. Dar folosirea articolului în limba greacă ne arată că El a purtat *toate* păcatele noastre.

Dacă vom judeca viața noastră după etalonul prezentat mai sus, câte păcate am făcut noi înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu, și câte păcate am făcut după aceea, până în momentul de față (1 Ioan 3.4)? Vedem apoi, că toate faptele noastre, toate cuvintele, toate gândurile, care nu le-am făcut, nu le-am rostit și nu le-am gândit în ascultare de Domnul, adică sub comanda Lui, au fost păcate (Geneza 6.5). Toate milioanele de păcate le-a purtat în trupul Său pe cruce (Evrei 9.28; Isaia 53.11-12).

El Însuși nu a făcut niciun păcat (versetul 22)! Nici măcar nu a cunoscut păcatul, izvorul din care ies păcatele, faptele păcătoase (2 Corinteni 5.21). În El nu este niciun păcat, scrie Ioan (1 Ioan 3.5). Ce trebuie să fi fost pentru El să ia asupra Lui toate miliardele de păcate alor Săi! Găsim în Psalmi, prezentat profetic, simțăminte Domnului pe cruce. El plânge acolo, că El S-a scufundat în mocirla fără fund, unde nu se poate sta (Psalmul 69.2), că trebuie să dea înapoi, ce nu a furat. Sufletul lui sfânt a venit în contact, da, S-a făcut una cu păcatele noastre murdare. El nu le-a luat numai asupra Sa, ca pe o povară, ci le-a purtat *în* trupul Său pe lemn. Nu era numai ceva exterior, ci S-a făcut lăuntric una. Prin aceasta s-a întrerupt părtășia Lui cu Dumnezeu. El, Cel care în viața Sa pe pământ putea să spună: »Știam că totdeauna Mă ascuți« (Ioan 11.42), a trebuit să strige: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27.46). Sabia dreptății lui Dumnezeu L-a lovit (Zaharia 13.7); întreaga pedeapsă pentru toate păcatele noastre a venit asupra Lui, așa că a trebuit să strige: »Mă așezi în țărâna morții!« (Psalmul 22.15)!

Cine poate înțelege dragostea Lui pentru Mine, pentru noi, că El a vrut să plătească un preț așa de mare pentru mântuirea noastră? Cine poate înțelege adâncimea suferințelor Sale pe cruce, da, cine poate să aibă cea mai vagă cunoștință despre ele? Cine poate aprecia mărimea prețului?

Ne lasă reci suferințele Domnului pentru noi? Să fie posibil aceasta pentru cineva care știe că aceste suferințe au fost și pentru păcatele *lui*? Petru, da, Duhul Sfânt care l-a inspirat să scrie aceasta, știe că aceasta v-a impresiona inimile noastre și că privirea la suferințele lui Hristos ne va provoca aversiune față de păcat. Ne vom depărta cu groază de toate pentru care

Hristos a trebuit să sufere. În felul acesta vom muri moral față de păcat. Acesta a fost ținta lucrării Domnului! El nu a venit numai ca să ne elibereze de pedeapsa pentru păcatele noastre, ci ca să nimicească păcatul și să-l șteargă (să-l desființeze, să-l lichideze) (Evrei 9.26), pentru ca noi să nu mai avem nimic a face cu el, și astfel să savurăm părtășia nederanjată și să locuim înaintea Aceluia care este așa de sfânt, că nu poate să privească păcatul.

Același fel de acțiune îl vedem în tablourile Vechiului Testament. Când cineva din poporul lui Dumnezeu păcătuia, trebuia să aducă o jertfă pentru păcat sau chiar o jertfă pentru vină (Leviticul 4; 5; 6); exista o diferență în ceea ce privește mărimea jertfei, dar nu în ceea ce privește principiul. Cel care aducea jertfa era un membru al poporului lui Dumnezeu, și stă deci în legătură cu Dumnezeu. Dar păcatul lui a întrerupt părtășia, și după principiile Cuvântului lui Dumnezeu aceasta poate fi refăcută numai pe baza mărturisirii: curățirea prin judecata de sine (1 Ioan 1.9). Dar cum pot să știu ce este păcat? Dacă consider ceva ca fiind păcat, de unde știu eu cât de greu este acest păcat? Nu voi putea să învăț aceasta, dacă mă voi preocupa cu mine însumi, sau cu faptele mele, și cu atât mai puțin dacă voi privi la alții. Grozăvia păcatului și a adevăratul lui caracter le aflăm numai dacă privim pedeapsa pe care Domnul a îndurat-o pentru păcatele noastre. La cruce cunosc toată grozăvia, și numai acolo ajung să mă judec pe mine însumi și să mărturisesc. De aceea trebuia israelitul, care a păcătuat, să aducă o jertfă, o jertfă pentru vină, ca astfel să recunoască cât de mare a fost vina lui. Sau aducea o jertfă pentru păcat, ca să vadă ce era el în sine însuși, și să ajungă la mărturisirea pe care a făcut-o David: »Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea« (Psalmul 51.5). Exprimat în cuvintele Noului Testament: »Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească« (Romani 7.18)!

Așa cum face întotdeauna, Petru rămâne la partea practică. El nu merge mai departe decât jertfa pentru vină. Apostolul Pavel merge mai departe, până la jertfa pentru păcat (Romani 5.12 până la capitolul 8, inclusiv). El se gândește la eliberarea conștiinței și de aceea spune că noi am murit față de păcat. Apostolul Petru se adresează inimii și de aceea vorbește despre păcate, deci nu despre natura păcătoasă, așa cum face Pavel, ci despre faptele păcătoase. El îndreaptă ochii noștri spre cruce, unde Hristos a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre, ca noi să nu mai avem parte de ea, pentru ca moartea lui Hristos să poată exercita o putere așa de mare asupra inimilor noastre, ca noi să fim practic morți față de păcate și să trăim pentru neprihănire. Privirea la suferințele și moartea lui Hristos pentru păcatele noastre este în realitate energia practică a unei vieți trăită în neprihănire.

Aici nu este vorba de neprihănirea lui Dumnezeu, despre care scrie apostolul Pavel. Aceasta o primim prin har. Apostolul Petru vorbește de neprihănirea practică în viața noastră de fiecare zi. Despre faptul că noi trebuie să trăim în concordanță cu dreptul, adică în concordanță cu adevărata noastră relație cu Dumnezeu și cu Domnul Isus. Ca și creaturi, noi nu avem dreptul să avem voință proprie, sau să mergem pe căile noastre, ci să facem numai ce ne spune El. Prin lucrarea de mântuire, Domnul Isus a câștigat dreptul asupra duhului, sufletului și trupului nostru. »Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu« (1 Corinteni 6.19-20).

Prin faptul că apostolul spune, că Hristos a purtat păcatele noastre la cruce, s-a gândit probabil la cel de-al doilea Țap din marea zi a ispășirii (Leviticul 16.21-22). Dar cu siguranță s-a gândit la versetele 5, 11 și 12 din Isaia 53 (Isaia 53.5,11,12). El merge acum mai departe și amintește partea a doua a versetului 5 și se gândește la versetul 6: »Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.« (Isaia 53.5).

Din cuvintele prorocului Isaia devine clar, că »rănilor Lui« fac aluzie la suferințele Domnului pe cruce. În prima parte a acestui verset se vorbește despre »străpuns« și »zdrobit« ca pedeapsă pentru păcatele și fărădelegile noastre. Apoi sunt toate rezumate în »pedeapsa«, care ne-a adus pacea, și »rănilor Lui«, prin care am fost vindecați. Acestea sunt două urmări ale lucrării de pe cruce, prin care a fost înlăturată vina noastră, prima, și starea noastră jalnică, a doua.

Apostolul face același lucru și parafrazează această stare jalnică, citând versetul 6: »Căci erați ca niște oi rătăcite« (Isaia 53.6). Noi trebuia să fim vindecați, căci rătăceam departe de Dumnezeu și nu aveam alt păstor decât pe diavolul, și nu aveam nici hrană și nici viitor. Noi am fost vindecați prin suferințele Lui pe cruce, prin părăsirea Lui de către Dumnezeu, de care a avut parte ca rezultat al faptului că El a purtat păcatele noastre. Cuvântul »răni« stă în limba greacă la singular și este însoțit de articol. Deci aici nu este vorba de felul sau de caracterul suferințelor, ci este privită sintetizat toată suferința Domnului pentru păcatele noastre din partea lui Dumnezeu. »Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, și asupra omului care îmi este tovarăș! Zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile! Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici« (Zaharia 13.7).

Pentru a prezenta grozăvia suferințelor Domnului, Petru folosește un cuvânt, pe care cei mai mulți din sclavii, cărora le scria, îl cunoșteau din experiență: urmările vizibile pe corpul omului ca urmare a lovirii sălbătice: adânciturile sau umflăturile pielii și ceea ce este sub acestea ca urmare a puterii distrugătoare a unor astfel de lovituri.

Forma de timp în care stă expresia în limba greacă »erați ca niște oi rătăcite« arată mai mult spre obișnuința de a rătăci și la starea actuală de rătăcire, decât la faptul în sine de a fi rătăcit. Oile sunt cunoscute pentru înclinația lor de a se rătăci, și practic ele nu regăsesc niciodată drumul înapoi. Ce potrivit este tabloul acesta pentru omul păcătos, dar în mod deosebit pentru acești credincioși iudei!

Iudeii erau oile Domnului (Isaia 63.11; 2 Samuel 24.17) și părtășia lor ca popor al lui Dumnezeu era staulul (Ioan 10.1-4,8,16). Din păcate au părăsit pe Păstorul lor și au rătăcit, departe de Dumnezeu (Ezechiel 34, Ieremia 23). Când a venit Păstorul cel bun, mulțimea poporului nu a vrut să-L primească. De aceea El nu i-a mai recunoscut ca oi ale Lui (Ioan 10.26-27) și a scos din staul pe aceia care L-au primit, ca să-i strângă în jurul Lui (Ioan 10.4,16).

Va veni ziua când rămășița credincioasă din Iuda va recunoaște starea în care se află și se va reîntoarce la Păstor. »Rătăcesc ca o oaie pierdută: caută pe robul Tău, căci nu uit poruncile Tale« (Psalmul 119.176). Isaia 53 este profetic mărturisirea rămășiței, când se va

reîntoarce la El, la Acela pe care L-au lepădat și L-au disprețuit, prin ale cărui răni ea va fi atunci vindecată.

Așa cum am văzut de mai multe ori, Petru așează pe credincioșii dintre iudei, cărora le-a scris, pe aceeași temelie cu rămășița binecuvântată din viitor. Ei »au nădărdit mai dinainte în Hristos« (Efeseni 1.12). Ei nu numai că s-au întors acum la Dumnezeu, așa cum va face în viitor rămășița credincioasă, ci ei au primit deja acum binecuvântările din viitor, chiar dacă pentru ei nu înseamnă salvarea pământească, ci mântuirea sufletului (1 Petru 1.9). Dar, prin aceasta, binecuvântările erau pentru ei mult mai mari. Ei nu vedeau ce este în exterior, slava Împărăției de o mie de ani vizibilă pe pământ, dar ei au intrat în binecuvântările mult mai bune ale timpului acesta, în care Israel este pus deoparte și în care Dumnezeu a înviat din morți pe Hristos cel lepădat și l-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea lor să fie în Dumnezeu (1 Petru 1.21).

Chiar dacă noi credincioșii dintre națiuni nu suntem din staulul vechi al lui Israel, totuși avem parte de binecuvântările și de poziția minunată a acestor credincioși. După ce Israel a lepădat pe Domnul, El vorbește despre oile dintre națiuni. Nu popoarele sunt oile, ci aceia dintre națiuni, care Îl vor primi. El voia să-i unească cu oile Sale din Israel, »și va fi o turmă și un Păstor« (Ioan 10.16). În principiu este adevărat cu privire la noi, ce se spune despre ei. Scrisorile către Romani și Corinteni ne relatează cât de departe s-au rătăcit națiunile de la Dumnezeu. Dacă într-adevăr este posibil, ele au fost mult mai departe decât Israel, cel puțin în ceea ce privește viața lor exterioară. Dar și noi ne-am întors (cuvântul grecesc se poate traduce și cu „convertit”). »Întors« la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre.

Despre David ca păstor citim lucruri frumoase. Se spune mai întâi: el păștea oile. După aceea: el este la oi. La urmă: el hrănește oile (un alt mod de traducere) (1 Samuel 16.11,19; 1 Samuel 17.15,34). Ca să le pășuneze a trebuit să omoare un leu și un urs. El și-a riscat viața pentru oile sale.

Păstorul nostru, ca Păstorul cel bun, Și-a dat viața pentru noi (Ioan 10.11). El este, ca Mare Păstor, permanent cu noi Ca Cel înviat (Matei 28.18,20; Evrei 13.20). El îngrijește de noi ca Mai-marele Păstor și va împărți curând cununi ale slavei (1 Petru 5.2-4). El este cu adevărat Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre! Dar ce Păstor!

Traducere: Ion Simionescu